

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
29 JULI 1932 - No. 9

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

ZOMER RONDOM HET STADJE THOLEN

en dit was de belangstelling (Londen, waar men even nieuwsgierig voor branden schijnt te zijn als overal elders).

Dit was het brandje

BUITENLANDSCHE POST

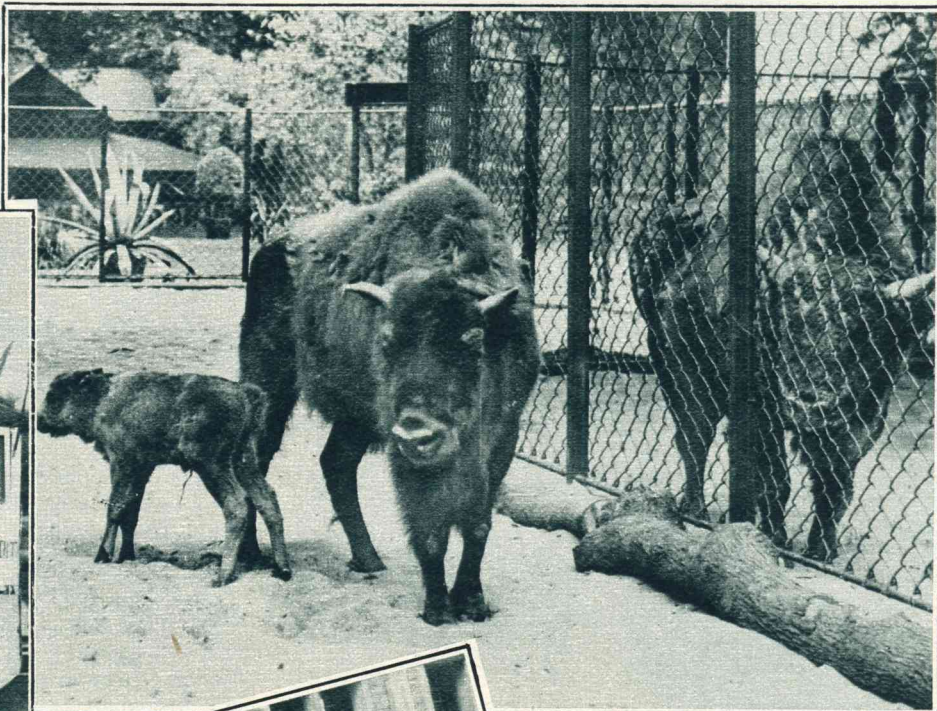

In Shanghai, China, werd de strijd in Mandsjoerije herdacht, n.l. op 'n bijeenkomst ter eere der gesneuvelden van de 19e Chineesche armée. Padvindders in hun eigenaardige uniform woonden de herdenking hii.

Ook voor Tokio was het een feestdag, toen generaal Uyeda en vice-admiraal Nomura, die den strijd in Mandsjoerije tegen China hebben geleid, in de Japansche hoofdstad terugkeerden. Talrijk waren de Japanneezen, die de overwinnaars juichend verwelkomden.

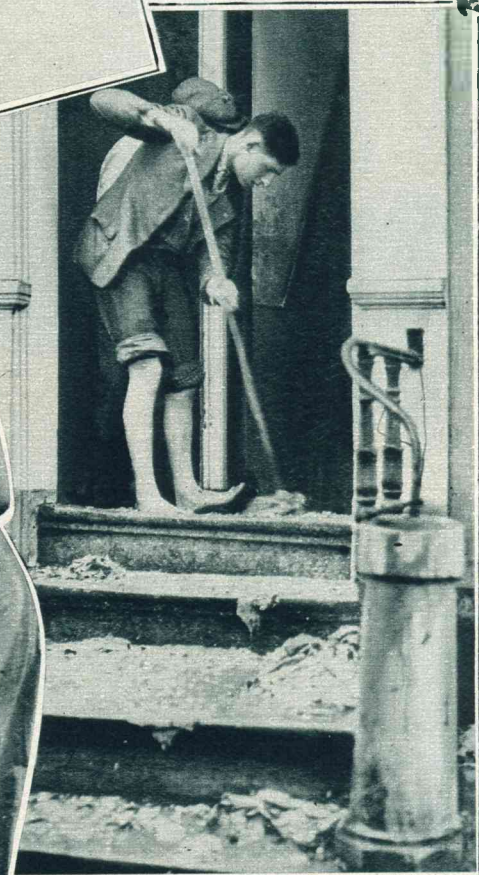
De Amsterdamsche Artis verheugt zich zeer in de geboorte van een wisentkalf. Een reden tot vreugde is dit zeer zeker, want er bestaan nog maar weinig exemplaren van dit bijna uitgestorven ras, terwijl zij zich in gevangenschap zelden voortplanten.

Wie tegenwoordig een wereldreis maakt, moet iets bijzonders vinden, anders trekt hij de aandacht niet meer. Twee Belgen hebben dat bijzondere gezocht in een auto zonder motor; zij en hun familieleden willen op deze manier Europa en de rest van de wereld gaan bekijken.

Binnenland

De Kon. Nederlandsche Middenstandsbond hield een congres te Arnhem, waar de deelnemers door den burgemeester officieel op het stadhuis werden ontvangen.

In de bureaux van de Communistische Partij Holland te Amsterdam brak brand uit, waardoor de bovenverdieping vernield werd, terwijl beneden veel waterschade was. Leden der partij hielpen na den brand.

Wie fotografeert tegenwoordig niet? Bijna iedereen heeft een minder of meer eenvoudige camera, en vooral in de vakantie wordt er menige plaat en rolfilm verbruikt. (Foto uit het meisjeskamp der Vrijzinnig Christelijke Jeugdcentrale te Maarn.)

ZONDAG^{IN} HYDE-PARK

De man, die met bewijzen „goot”.

De redenaar wendt zich tot iemand, die hem in de rede valt en zet hem met een paar vriendelijke woorden op zijn plaats.

Het Hyde-park in Londen, een golvende grasvlakte, welke weinig overeenkomst vertoont met onze parken, is iederen dag bekoorlijk. Maar interessant is het er alleen maar des Zondags — en dan nog voor twaalf uur.

De Zondagmorgen is namelijk gereserveerd voor het vrije woord. Dan kan iedereen, die zich daartoe geroepen voelt, op een verrijdbaar podium klimmen en zijn toehoorders onthalen op de wijsheid, welke hij natuurlijk meent in pacht te hebben.

Het zijn niet enkel politieke redevoeringen, welke in Hyde-park worden afgestoken, men houdt ook predikaties, lost godsdienstige vraagstukken op, gaat zelf voor in het gebed, heft een populair of een vroom lied aan — al naar men „gebeekt” is.

De politie luistert mee. Zij heeft zelden of nooit in te grijpen. De Engelschen weten deze vrijheid van meeningsuiting te waardeeren. De redenaars worden niet lastig gevallen. Ieder mag zeggen, wat hij wil, ook al gaat het rechtstreeks in tegen de officiële, getoelade opvattingen.

De Britsch-Indiër houdt een gloeiende redevoering voor de vrijheid van zijn land — naast hem staat een gemoedelijke oude heer de voordeelen van den vrijhandel te bepleiten. Enkele stappen verder spoort een Ier zijn landgenooten aan tot be-

strijding van de imperialistische Engelsche politiek en tot dienstweigering in het leger van Koning George; naast hem (d.w.z. naast den Ier) laat een dominee een koraal zingen, door al zijn toehoorders te zamen. Hij maakt van de gelegenheid tusschen twee strofen gebruik om de jonge meisjes te prijzen om hun goede sopraan en de heeren „op de achterste rangen” aan te sporen óók mee te doen. Een socialist roemt luide de voordeelen van de afschaffing van den privaat-eigendom der productie-middelen, hij wordt echter overstemd door een heer, die aan zijn auditorium de ongewone vraag

„Alleen Ghandi weet het.”

De protectionist: „En op die manier sukkel de regeering maar verder.”

Het publiek klimt boven op de auto's om de sprekers gemakkelijker te kunnen verstaan.

stelt: „Waarom zijt gij Christenen en geen Mohammedanen?”

En als dan nog de prins van Wales in de afgelopen week een redevoering over Shakespeare heeft gehouden! Ettelijke dozijnen lieden zijn bereid des Zondags in het Hyde-park aan te toonen, dat prins Charming al verstand mag hebben van paarden en weddenschappen, maar dat hij van de Engelsche literatuur niet „dat” afweet. Debatteeren mag iedereen. En zoo hoort men uit het publiek de spiritist roepen, dat hij het zelf heeft meegemaakt, dat de tafel begon te zweven, terwijl men elders iemand

Twée, die schik hebben in de slagvaardigheid van een tegenstander.

hoort interrompeeren: „eet meer fruit.”

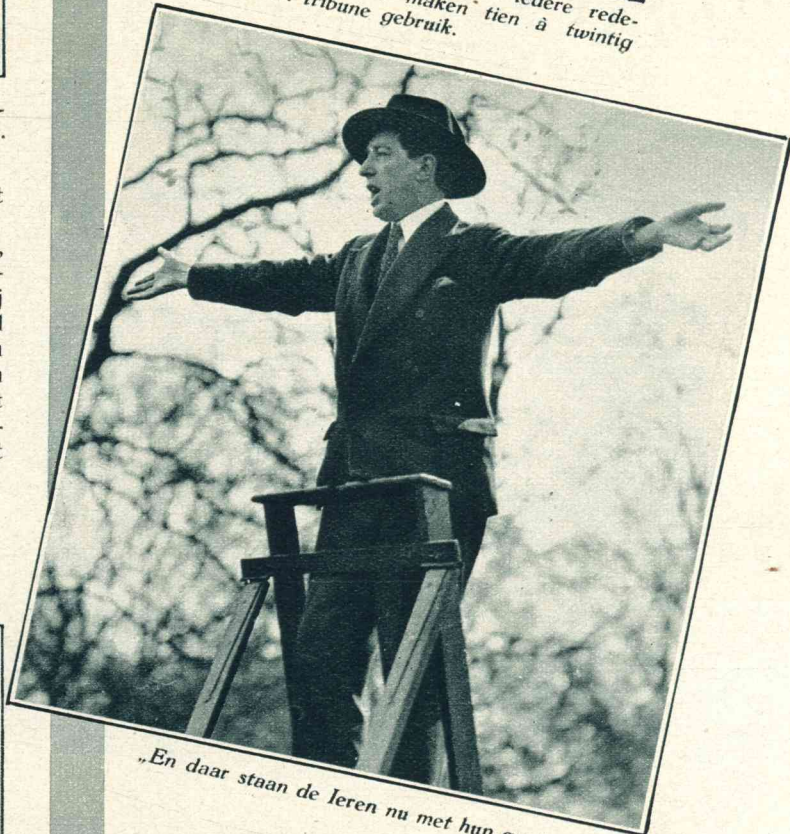
Het is een zonderling gedoe, dat op den vreemdeling zijn aantrekkingskracht niet mist. Hij staat niet zoozeer verbaasd over de verscheidenheid van theorieën, welke hier worden verdedigd, als wel over het hoofdpijnverwekkende enthousiasme, waarmede dit pleegt te geschieden.

Maar aardig is het!

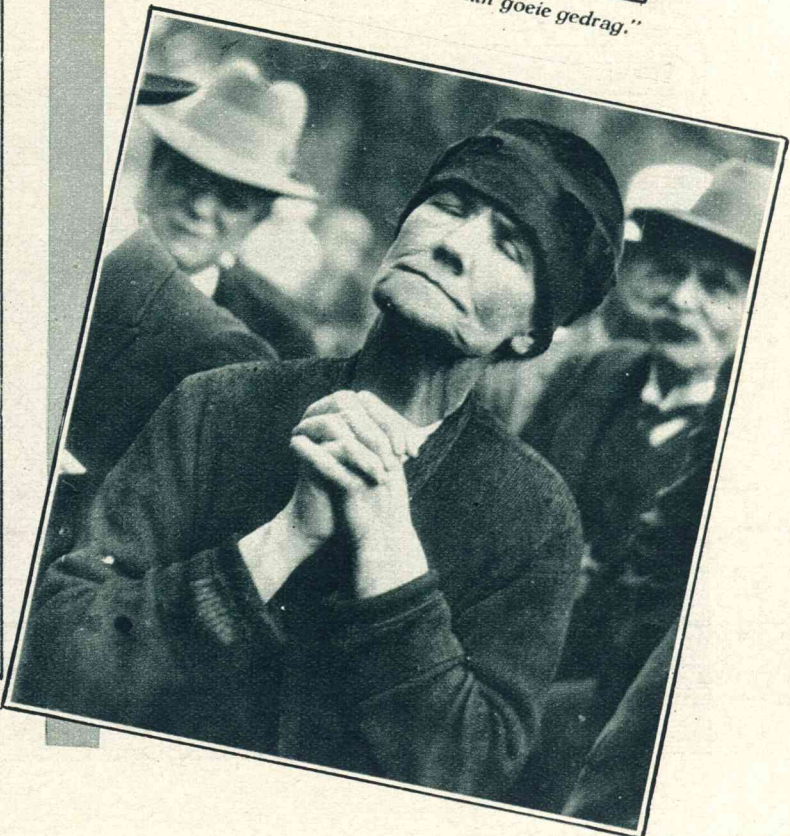
„Laat ons nu gezamenlijk zingen....”

„En daarom”, kondigt het slot van iedere redevoering aan. In één uur maken tien à twintig sprekers van één tribune gebruik.

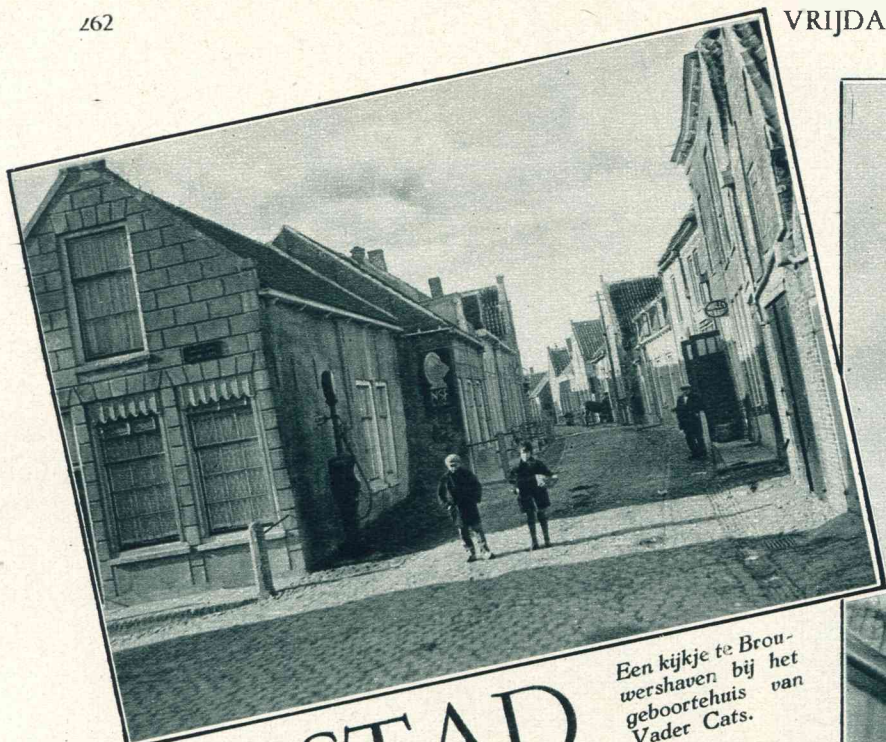

„En daar staan de leren nu met hun goeie gedrag.”

De werklozen worden inmiddels gratis van voedsel voorzien. Een sandwich laat zich smaken na zulken zwaren geestelijken kost.

Soms wordt er luidop gebeden en wie er behoefte aan voelt, bidt mee.

Een kijkje te Brouwershaven bij het geboortehuis van Vader Cats.

VAN STAD EN LAND

Belangstellende schooljeugd te Hoek.

Bij het rijpende korenveld onder Zuiddorpe.

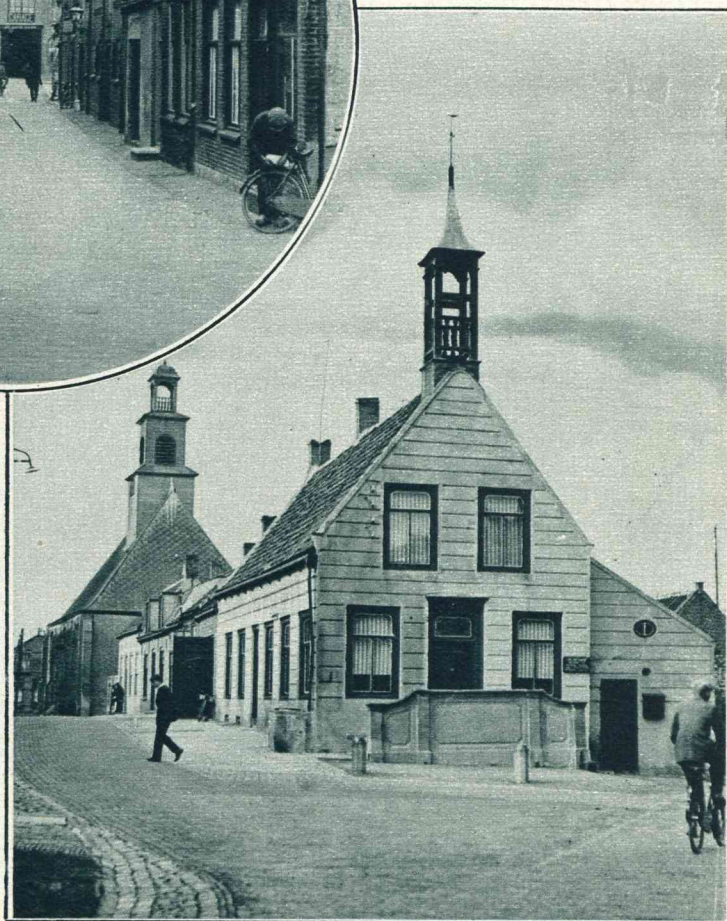

In het oude Molenstraatje te Hulst.

Een kijkje bij 't Tehuis voor Ouden van Dagen te Goes.

Raadhuis en kerk van Biervliet.

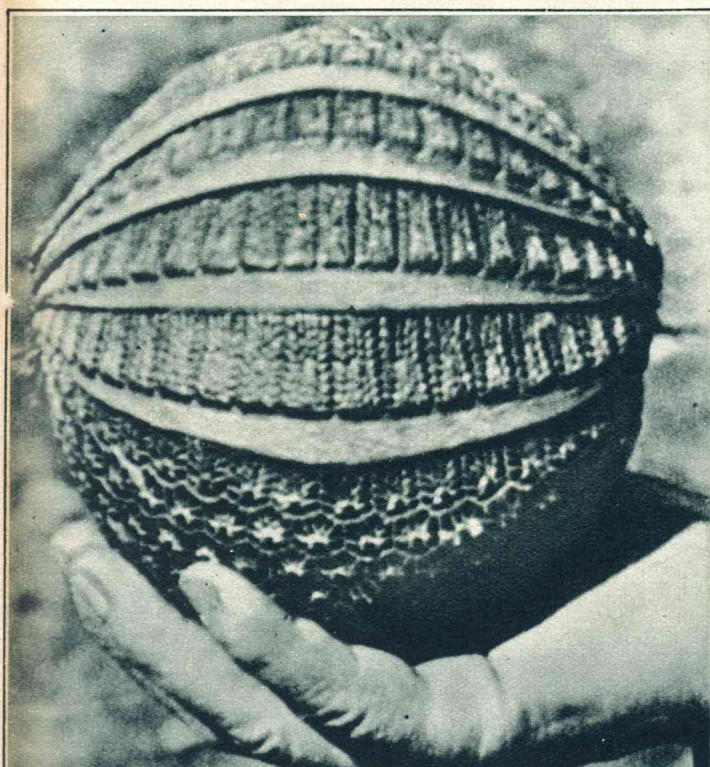
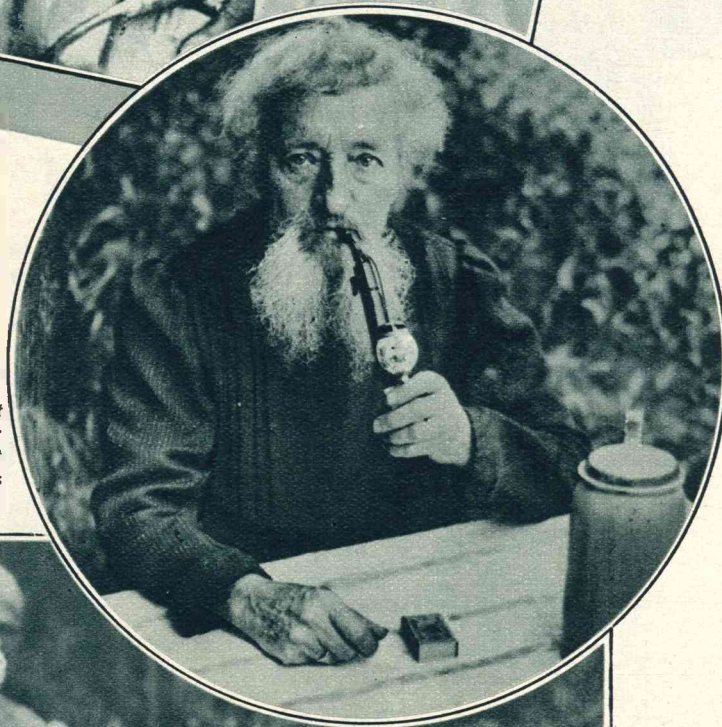
Sommige Brahmanen in Engelsch-Indië beschouwen decimeters lange nagels als een bijzonder onderscheidingsteeken. Om praktische redenen doen zij het alleen bij de linkerhand, al is 't alleen maar om met de rechter behoorlijk te kunnen eten.

RARITEITEN

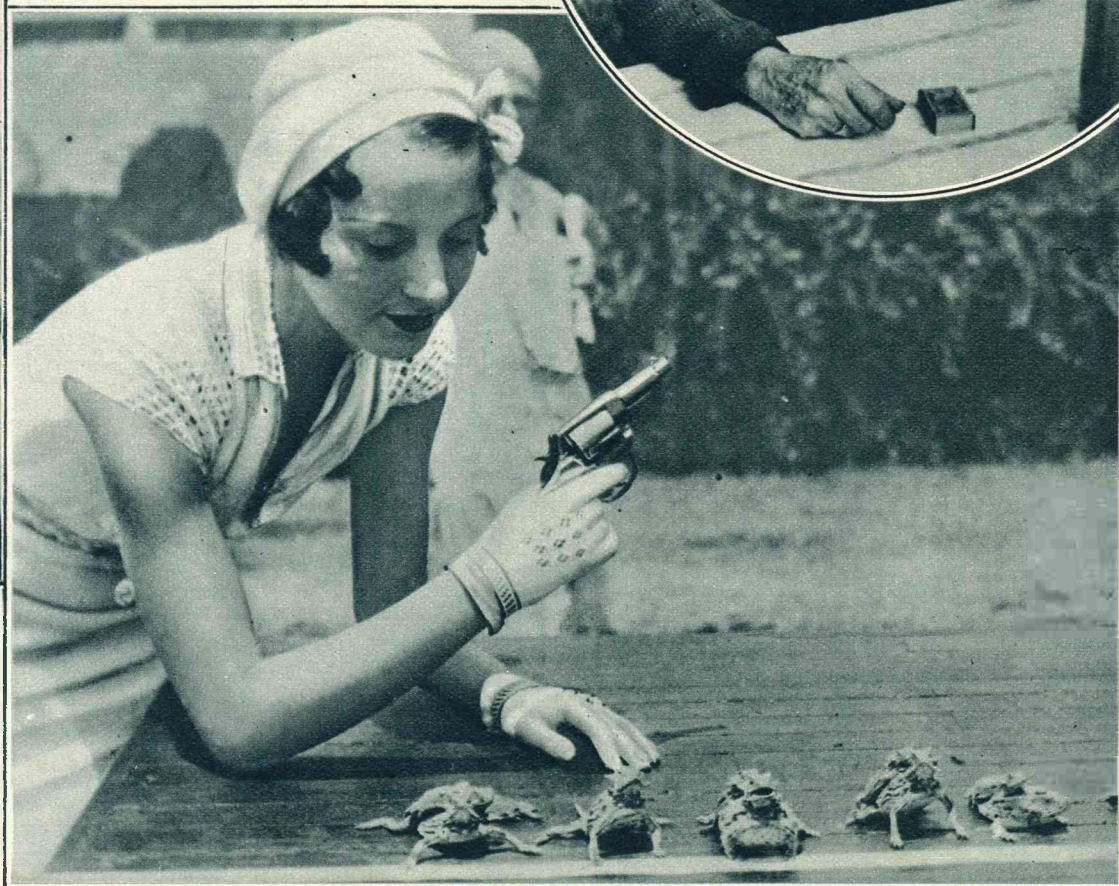
Een belachelijke rariteit, als het ook niet ergerlijk en 'n beetje treurig was om reeds kinderen aan mode-malligheden te laten meedoen, is de mode-show in een Fransche badplaats, waarbij ook kinderen als mannequins moeten optreden om kinderbadcostuums te demonstreeren.

De vrouw met den baard bestaat niet alleen in het circus; in Beieren leeft er ook een, 'n vrouw van 79 jaar. Zij lijkt nog mannelijker door de pijp, die zij sinds haar jeugd gebruikt.

Deze ronde vrucht met een ruwen bast is geen vrucht maar een dier, het kogel-gordeldier, dat zich geheel in zijn harnas kan verbergen zonder dat men bijna iets van kop of staart kan zien.

Als men de gave niet heeft om zich op een of ander gebied te onderscheiden of zich verdienstelijk te maken, probeert men in Amerika met een rariteit bekend te worden. Het organiseren van wedrennen met gedresseerde kikvorschen en padden is daar o.a. een uiting van.

De verbinding met boot, tram en autobus is niet overal ideaal, maar geeft het belangstellende publiek gelegenheid van den wal 't langzaam aankomende reizende publiek rustig op te nemen (Zierikzee).

Wederkerige belangstelling.

NAAR BETERE VERBINDINGEN

Een leeraar van 'n H.B.S., die met zijn klas van tijd tot tijd schoolreizen onderneemt, vertelde mij, dat van zijn leerlingen er nog maar enkelen ooit Noord-Beveland en Schouwen hadden bezocht; de meesten kwamen er, dank zij de schoolreis, voor de eerste maal.

Een dergelijk feit geeft stof tot denken. Wanneer men constateert, dat vanuit Zuid-Beveland Walcheren wel druk bezocht wordt, mag men aannemen, dat het geen gebrek aan belangstelling, vooral voor het mooie Schouwen, is, wat de menschen er van verwijderd houdt. We gelooven geen onrecht te doen aan de werkelijkheid, wanneer wij de verbindingen in deze schuld geven. Uit den aard der zaak mag men niet verwachten, dat binnen een eilandengroep dezelfde verkeersmogelijkheden verwekelijkt kunnen worden als op het vasteland. Zeker is het wel, dat wij van een ideale regeling nog verre zijn, en dat wij eischen in deze

Niet, dat de diensten zelf niet bevredigen zouden. Genoeglijke zitjes en 'n bereidwillig personeel werken in alles mee om de overtochten zoo gezellig mogelijk te maken. (Zierikzee-Katsche Veer)

Bij aankomst te Katsche Veer met de boot uit Zierikzee staan de autobussen reeds te wachten en dit lijkt ons een ideale verbinding.

richting, vooral in dezen tijd, niet mogen stellen.

Echter mogen we ook niet uit het oog verliezen, dat Zeeland zéér gebaat zou zijn bij een verbetering der voornaamste verbindingen.

We hebben ten aanzien van de verbindingen te water nog wel eenige klaagliederen in petto.

Niet, dat de diensten zelf niet bevredigen zouden; integendeel, een zeer bereidwillig personeel werkt in alles mee, om de reizigers zooveel mogelijk te helpen. Echter zijn bij een te

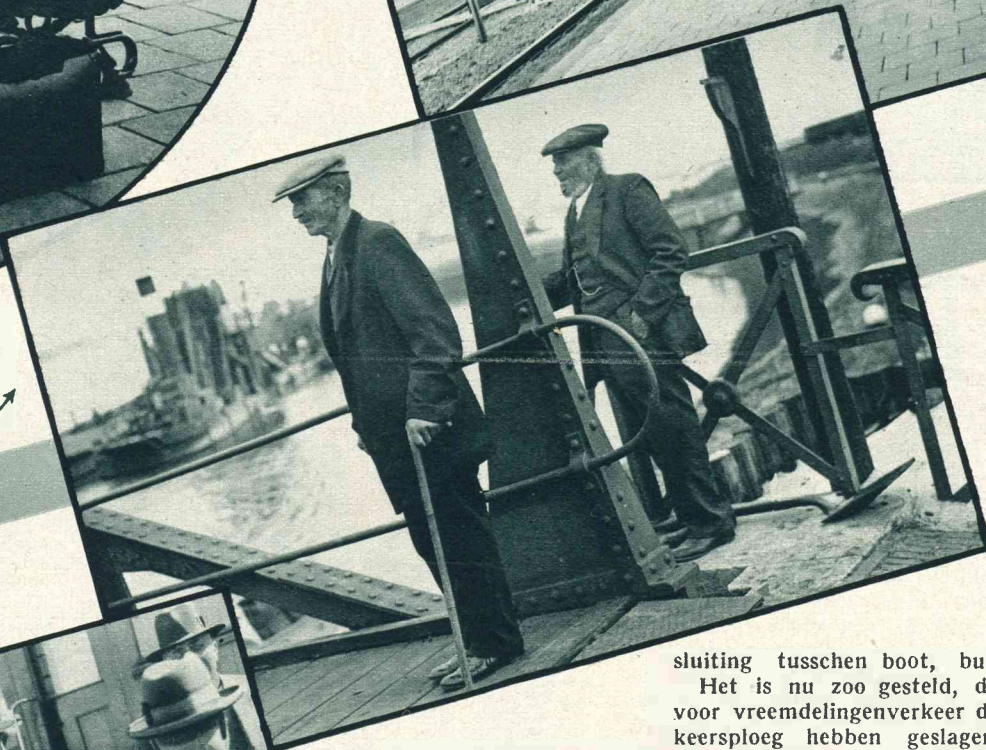

Op het station.
De verbinding laat zich
nog wachten (Goes).

De trein rolt binnen

Aan het veer Anna
Jacoba—Zijpe.

Bij aankomst van de tram (Breskens).

gering aantal vaarten de mogelijkheden te klein. In het bijzonder ware het noodig het aantal diensten Goes—Zierikzee uit te breiden, terwijl verder de veerverbindingen Anna Jacoba en Zijpe ook wel de kritische aandacht verdienen. Weliswaar zijn de tarieven verlaagd, en is het aantal diensten

sluiting tusschen boot, bus en tram.

Het is nu zoo gesteld, dat de vereenigingen voor vreemdelingenverkeer de hand aan den verkeerploeg hebben geslagen, en dit valt zeer toe te juichen, echter zou — waar Zeeland óók economisch in algemeenen zin met betere verbindingen met 't vasteland gebaat is — zeer veel te zeggen zijn voor een actief comite van actie, dat in deze vruchtdragend werk zou kunnen doen. Mogelijk kan dit uit de V. V. V.'s in Zeeland groeien? In ieder geval, hoewel er met weinig hulpmiddelen véél wordt gedaan, blijft het toch wenschelijk, dit probleem eens nader onder oogen te zien. Een enquête betreffende tekorten aan plaatsruimte (auto's!), gebrekkige aansluitingen enz. zou mogelijk het begin en de basis kunnen zijn voor een actie, welke Zeeland zal brengen in een meer permanente verbinding met het vasteland. Moge dan ook West-Brabant ten aanzien van de verbindingen tot de erkenning van een probleem komen! De nieuwe, prachtige hoofdverkeersweg door Zuid-Beveland moge hierbij als voorbeeld dienen!

Voor het vertrek van den trein;
nergens behoeft men zich te overijlen. (Vlissingen)

WAAR?

Een haarspeld van de Batavieren, juist gezegd van de Bataviërschen, of de oven waarin de kok van Julius Caesar de spinazie stooft, of 'n soort stooft waarop Claudius Civilis in zijn oude dagen zijn voeten warmde, dat zijn allemaal dingen die men wel eens zien wil. En als men op de vacantiereis ergens komt, waar dergelijke oudheden te zien zijn, dan moet men er heengaan. Al die wetenschap kun je opdoen in gidsen, maar we zijn er bij reizen in binnen- en buitenland zoo aan gewoon geraakt, om dadelijk in een boekje naar de officieele bezienswaardigheden te bladeren, dat velen er op 't laatst den brui van geven en die beroemde plekjes en musea expres niet gaan bekijken; zij willen vreemde streken en steden op hun eigen manier zien.

Groot gelijk. Juist op een vacantiereis ben je niet altijd in de stemming om de rijkdommen van een museum en een schilderijenverzameling naar waarde te schatten, en als je niet in de stemming bent, is het onzinnig om toch door de zalen te sloffen, omdat het de plicht van den toerist zou zijn. Maar van den anderen kant is op veel plaatsen iets te zien, dat wij niet moeten overslaan. Een ruïne of een oud kasteel bijv. slaan wij nooit over, omdat het altijd interessant is, eens met eigen oogen te zien, hoe de Nederlanders van vier of zes eeuwen geleden leefden, om te kijken naar hun keukens, hun slaapkamers en hun gevangnissen, waarin zij allerlei

HIER!

... „dat was in Dalfsen ...”

... „die een vogel wel geschikt als woning vond ...”

griezelige uitvindingen hadden toegepast, zooals zolderingen met ijzeren punten die langzaam naar beneden kwamen. Een uitzichttoren beklimmen wij ook altijd, in Arnhem of bij Wageningen of ergens anders, of de Pyramide van Austerlitz, of de hoogte bij Hellendoorn.

Op zoo'n hoog punt krijg je een geweldig uitzicht en zie je pas goed, dat ons land eigenlijk bestaat uit boomen, torens en molens; je kunt er soms ook duidelijk zien, hoe het eene landschap in het andere overgaat, hoe groot het verschil is tusschen de eene streek en de andere.

Men kan ook in dat kleine landje van ons nog ontdekkingsreiziger worden en iets vinden, dat in geen enkelen gids gedrukt staat; en al is voor zoo'n ontdekking geen prijs uitgelooft, of al zal

het niet in de krant komen, of al zal er de malaise niet mee uit de wereld gestuurd worden — voor ons zelf hebben wij er toch voldoening aan, dat wij in stadje zus of in dorpje zoo een raar huis hebben gezien, of dat wij hebben gepraat met een gezelligen boer van 93 jaar, die boomde over den goeien, ouwen tijd, of dat wij een tuin hebben gezien waar een groot wapen, compleet met leeuw en spreuk, in bloemen was gemaakt (Wageningen), enz. Kleinigheden misschien, maar het leven is aan elkaar geplakt van kleinigheden, die ons vreugde en

... „zooals de „leugenbank” op de IJsselkade te Deventer ...”

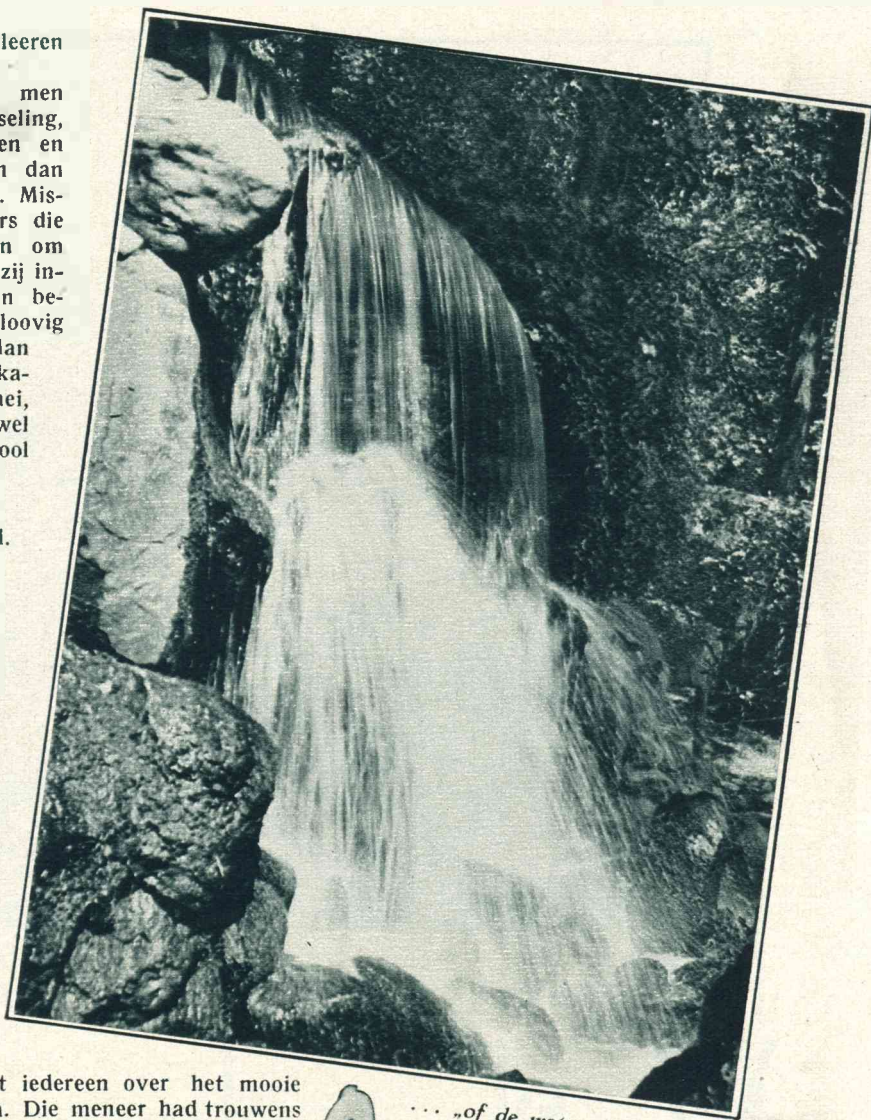
genoegen geven en een prettige herinnering. Daarom neemt men er ook een foto van, die later in een album geplakt wordt en jaren later nog bekeken en vertoond wordt, foto's van traditioneele plekken als den waterval in Sonsbeek, waar men over de natte steenen glibbert om een romantisch kiekje te krijgen, of op een punter in Giethoorn, of van een kindje op een boerderij dat in het zand speelt, of van 'n typisch plekje, dat men overal kan vinden, of van die kleine ontdekkingen, die heelemaal niet gewichtig zijn, maar die men zelf wel gewichtig vindt; van die „aardige dingen,” gelijk men 't noemt, zooals de „leugenbank” aan de IJselkade te Deventer, door den volksmond zoo gedoopt omdat er wel eens verhalen verteld worden, die min of meer fantastisch zijn, of een lantaarn bij het raadhuis van Soest, die een vogel wel geschikt als woning vond en waar hij dus een nestje bouwde, of al is het een simpel huisje met den naam „In de gruttemoolen,” zooals er zooveel huizen met eigenaardige namen zijn. Dat was in Dalfsen; Dalfsen in Salland. 'n Mooi stukje van ons land, dat Salland. Jaren geleden zagen we voor het eerst er 'n stukje van, toen we in een gezellig tingelend treintje van Zwolle naar Emmen reden. De reis duurde nogal lang en

toeren en het op die manier te leeren kennen.

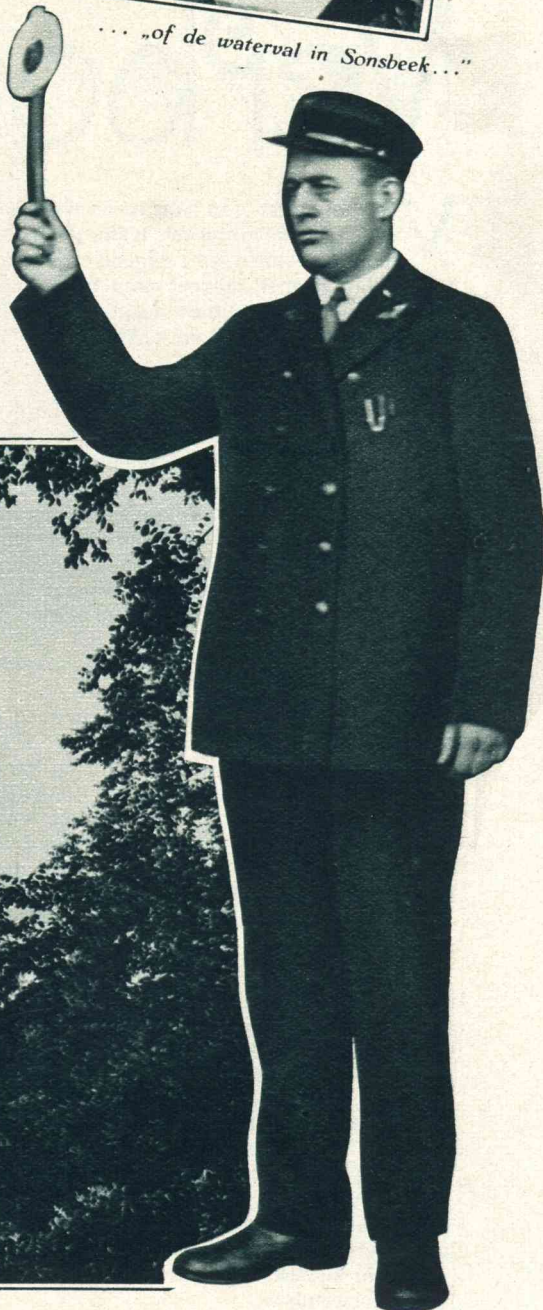
Er is afwisseling. En trekt men verder, dan is er nog meer afwisseling, komt men weer door bosschen en over heuvels, naar Twente, en dan naar het Noorden, naar Drente. Misschien zijn er wel Nederlanders die er geen oogenblik aan denken om Drente te bezoeken, maar als zij informeerden wat Drente aan zijn bezoekers biedt, zouden zij ongeloovig opkijken. Er is heel wat meer dan een beetje veen met rechte kanalen, en 'n beetje zand en hei, zoo'n uitgestrekte hei, waar je wel moet denken aan het oude school liedje van den herder :

Op de groote, stille heide
Dwaalt de herder met zijn hond.

Zuid-Limburg is mooi, en de Veluwe trekt niet zonder reden ieder jaar zooveel gasten, en Brabant is rijk aan natuurschoon, en de Achterhoek is ook terecht bekend, maar Drente heeft ook recht om te zeggen: „Denk ook eens aan mij. U zult er geen spijt van hebben.” We kennen een meneer, die nog nooit in Gasselternijveen was geweest, en den heelen zomer niet gerust kon slapen, voordat hij het vaste plan had gemaakt er zoo gauw mogelijk heen te gaan. Hij ging, gebruikte natuurlijk de gelegenheid om zooveel mogelijk van Drente te zien, en in den trein boomde hij met iedereen over het mooie Drente; tot vervelens toe bijna. Die meneer had trouwens den echten vakantiegeest: hij wilde zien wat hij nog niet gezien had; het hinderde hem eigenlijk een beetje, wanneer hij over een streek hoorde praten die hij niet kende (vandaar de reis naar Gasselternijveen, zooals hij ook naar Hummeloo in den Achterhoek en naar Ankeveen was gegaan), en als hij ergens heen ging om een plaats te leeren kennen, vond hij onderweg altijd meer dan genoeg aan aardige, interessante en typische dingen, die de reis ruimschoots vergoeden. Hij redeneerde dat je in de vakantie „eruit moet zijn,” andere lucht moet hebben, andere streken zien en andere menschen. Inderdaad, als dat het geval is, heeft men echt vakantie; en als men bovendien dan nog veel moois ontmoet, wat kan men dan nog meer verlangen?

... „of de waterval in Sonsbeek...”

... „foto's, welke men later in het album plakt...” (bosch bij Zeist, en gezicht op de Waal bij Nijmegen).

er waren veel stationnetjes (Herfte-Veldhoek, Rechteren, Vilsteren, Ommen, Beerse, Mariënborg, Bergentheim, Gramsbergen, Coevorden, Dalen, Zuid Barge, enz.), maar op die lange reis hebben wij meer uit het raampje gekeken dan gelezen. Waar het geen heuvelachtig karakter heeft, is het land niet zoo plat als bijv. bij Zwammerdam, maar er is veel afwisseling door den aard der begroeiing, door landhuizen en buitenplaatsen met groote parken, door water. Je kunt niet precies den aard van het landschap beschrijven; het is „gezellig,” vriendelijk, en het is prettig om er rustig te

Op reis door ons land.

HOEVEEL HOUT ER BIJ DE MIJNEN IN ZUID-LIMBURG LIGT OPGESTAPELD, DAT ONDER DEN GROND ALS STUTTEN GEBRUIKT MOET WORDEN

Verbooden lief te hebben

door

Enna Lacey

Eindelijk hield de wagen stil voor haar deur, en haar moeder kwam boos de stoep af. Toen bleef zij staan, stokstijf van verbazing, terwijl de chauffeur Nanette hielp uitstappen. Een seconde later gleed de auto weg, zacht, pralend, koninklijk.

No. 3

Voor het eerst van haar leven wist de koningin niet, wat zij zeggen moest. Koningin Rosalie had haar partij gevonden, en zwijgend stond zij tegenover het meisje, dat zij met zooveel minachting bejegend had.

En op dat oogenblik bezat Nanette, in haar eenvoudige witte japon, al de waardigheid, die de koningin te voren had ten toon gespreid.

„Nanette — dat meen je toch niet? Je moogt niet heengaan — we moeten praten. Ik begrijp, dat je ontzettend geschrokken moet zijn, maar...” begon Paul.

Met een vreemden glimlach om de lippen keek Nanette hem aan, toen liet zij zich langzaam met de eene knie neerzakken tot op den grond.

„Uwe Hoogheid zal mij nu wel willen excuseeren,” zei ze. „Maar ik ben moe, en ik moet nog een heel eind lopen. Ik twijfel er niet aan, of de welwillendheid van uw Koninklijke Hoogheid voor personen van nederigen stand zal ook nu...”

„Nanette, spot er in 's hemelsnaam niet mee! Ik sta er op, dat je blijft...”

Maar het meisje verstond hem al niet meer. Zij had zich vlug omgekeerd en snel het vertrek verlaten.

Graaf Dorsta kwam aanstonds op haar toe met een verontschuldiging op de lippen.

„Het spijt me, dat we u zoo hebben opgehouden, juffrouw. We kunnen den prins niet vinden. Maar ik kan u verzekeren, dat hij u buitengewoon dankbaar zal zijn, en als ik u ooit een dienst kan bewijzen...”

Holle, afgezaagde woorden! En wat baten woorden, als men zijn hart voelt breken? Nanette wees hem met een ongeduldig gebaar af.

„Ik wensch geen belooning. De hond van prins Michael is thuis — dat is 't eenige, waar 't op aankwam,” zei ze langzaam. „Maar ik zou wel graag een auto hebben. Ik heb veel tijd verloren, en ik ben moe.”

Toen vervolgde zij, met een gebiedende meerderheid, waarvan zij zich volkomen onbewust was, maar die den toon van koningin Rosalie evenaarde:

„Laat u alstublieft een wagen voorkomen — ik ben te moe om te lopen — en zegt u den chauffeur, dat hij me naar huis brengt.”

Met wijdopen oogen, zonder tranen, zat Nanette rechtop in het koninklijke rijtuig. Zij voelde niet, hoe ongewoon haar positie was.

Het zilveren beslag in de wagens, de zijden kussens met de monogrammen, de rijke orchideeën in zilveren houders, de afgeschaduwde lichtjes bestonden eenvoudig niet voor haar, zoo kwelden haar de gedachten.

Paul was prins Michael. Zijn geboorte was de groote hinderpaal hunner liefde. Op dat oogenblik was het, alsof zij hem haatte.

De herinnering aan hun eerste ontmoeting was nu een en al bitterheid. Als hij toen maar gezegd had, wie hij was, had ze haar gevoelens nog kunnen beheerschen. Welk meisje werd er nu verliefd op een prins?

Maar hij had haar bedrogen — hij had haar het hof gemaakt onder bedrieglijke voorwendsels.

„Nanette, wat heb je ons in angst laten zitten! Waar ben je geweest? En van wie is die auto? Nanette — je hebt toch geen dwaasheden gedaan?”

Eerst toen kon Nanette woorden vinden. Zij begon te lachen, hard, op een onnoozele manier — zooals men zich gedragen kan met een gebroken hart.

„Dwaasheden? O nee, moeder. Ik heb toevallig den verdwaalden hond van prins Michael van Boltane gevonden, en hem teruggebracht, en hare Majesteit de koningin was zoo dankbaar, dat ze... ze me... in haar wagen naar huis heeft laten brengen,” zei ze.

En toen, niet in staat, om nog meer aan te hooren, rende Nanette de trap op naar haar slaapkamer, en liet zich op haar bed neervallen. Maar er kwamen geen tranen, om de knellende pijn van haar hart te verlichten.

Den volgende morgen bleef zij in bed ontbijten.

Zij had den heelen nacht wakker gelegen, telkens en telkens weer alle gebeurtenissen herdenkend, wenshende, dat zij vergeten kon, en zichzelf verwijtend, dat de herinnering zoo levendig bleef.

Want de kussen van Paul hadden zich te diep in haar ziel geprent, om vergeten te kunnen worden; en zij wist, dat die haar heel haar leven bij zouden blijven, hoe het ook met haar gaan mocht.

In die uren echter maakte zij er zich boos om, want zij deden haar nu niets dan pijn.

Haar moeder kwam op haar kamer en sprak haar strijdustig toe.

„Hugo zit beneden op je te wachten, Nanette. Vind je niet, dat je hem excuus moet vragen voor je buitengewoon kinderachtige houding van gisteravond?” vroeg ze.

Nanette schudde koppig het hoofd.

„Ik wil hem niet zien, moeder — en u wilt me maar niet begrijpen. Ik — ik heb u al gezegd, dat ik niet met hem trouwen wil,” zei ze.

„Zoo, wil je dat niet? Dan zeg ik, dat je niet wijs bent. En ik kom er natuurlijk niet op aan. Ik heb jarenlang voor je gewerkt, en mezelf alles ontzegd, om te zorgen, dat jij een rijken man kreeg, en nu gooi je me zooiets in mijn gezicht. Reken maar gerust, dat je nooit meer zoo'n kans krijgt. Begrijp je dan niet, hoe 'n geluk 't voor je is, dat zoo iemand als Hugo Masters van je houdt?”

Zenuwachtig antwoordde Nanette:

„Hugo Masters moest 't maar liever zelf een eer vinden, dat hij om me geeft!”

„Je vindt nooit of te nimmer een ander, die je zal willen trouwen,” ging de

moeder hatelijk voort. „Je hebt ten slotte niets dan een knap gezichtje.”

„Dat kan wel waar zijn, maar in ieder geval is 't mijn eigen verkiezing, als ik niet trouw. Ik heb gisteren nog pas een aanzoek afgewezen.”

Mevrouw Grant keek haar dochter ongeloovig aan. Maar voor zij de woorden kon uitspreken, die haar op de tong kwamen, liet Nanette haar bom springen.

„Ik heb neen gezegd tegen . . . prins Michael van Boltana,” zei ze.

Even was er stilte. Toen riep haar moeder: „Je bent gek,” — maar het kwam niet in haar op, te twifelen aan de waarheid van haar dochters bewering. Zonder te weten waarom voelde zij zich zeker, dat dit buitengewone feit waar was.

„Waarom?” vroeg ze. „Je bent — je bent toch zeker niet zóó onnoozel . . . Als . . . als je den prins werkelijk ontmoet hebt, en . . .” Zij zweeg, omdat zij geen woorden kon vinden, die recht deden aan den toestand.

Mevrouw Grant kneep de oogen half dicht. Plotseling zag zij Hugo Masters als een zeer onbelangrijk persoon. Hij kon niet in de schaduw staan van die andere, veel grootere attractie.

Prins Michael! Zij had van hem gehoord, gelijk iedereen van hem gehoord had. Prins Michael, zelfs zonder troon, was iemand. Op een betere vangst zou zij nooit durven hopen.

Zij keek haar dochter geslepen aan. Het was haar tot nu toe niet moeilijk gevallen, haar wil aan Nanette op te dringen. Als ze het handig aanlegde . . . Schoonmoeder van prins Michael! Dat klonk heel goed.

Vriendelijk boog zij zich over haar dochter heen.

„Enfin, als je Hugo liever nog niet spreekt, zal ik er maar niet op aandringen,” zei ze liefjes.

Nanette haalde de schouders op.

„Ik sta nog niet op,” was haar eenige antwoord.

„Goed kind. Blijf nog maar een beetje rusten. Je zult wel een beetje van streek zijn, als er zooveel gebeurd is,” zei mevrouw Grant. „Ik zal naar beneden gaan, en zien, dat ik Hugo wegstrijk. Ik begrijp best, dat je hem nu liever niet ziet.”

Nanette kon het wel uitschreeuwen. Haar moeders tactiek was voor haar maar al te doorzichtig.

Zooals zij eens gevochten had tegen Hugo Masters, zoo zou ze nu tegen Paul moeten vechten, begreep ze — alleen stond ze in dit geval in het nadeel, omdat zij van hem hield, en haar liefde haar zwak zou maken.

Twee dagen later stonden de kranten vol over prinses Natalie, die met haar vader aan was gekomen. De pers begon al te fluisteren over „een koninklijke romance.”

Nanette voelde aanvechting om te schateren. Het was allemaal zoo dwaas en hol. Zij stelde zich de menschen voor, die met zooveel plezier hun krantje lazen. Een koninklijke romance was zooiets belangrijks voor velen, die zelf nooit iets hadden beleefd, dat op een romance leek.

En zij zouden er over praten en veronderstellingen maken. En zij was de eenige van heel de buitenwereld, die wist, hoe onjuist het was. Er was geen sprake van een koninklijke romance. Het waren niets dan krantenleugens.

Prinses Natalie en hij waren niets dan trekkoppen. Als graaf Dorsta aan de touwtjes trok moesten zij lachen en knikken. En droefgeestig overpeinsde Nanette, hoe het gaan zou.

Dat huwelijk moest „populair” worden. Het was er op berekend, indruk te maken op de verbeelding van het volk.

Onrustig liep zij de kamer rond. Alles scheen haar te herinneren aan Paul. Van de voorpagina van het ochtendblad hadden zijn oogen haar uitdagend aangekeken. De naam van Prins Michael was in ieders mond. Wat zij ook deed, er aan ontsnappen kon zij niet.

En zoo liep Nanette rond, met brandende oogen in een doodsbleek gezicht, en zelfs mevrouw Grant dorst haar geen vragen te stellen.

Van den prins had zij niets meer gehoord, en daar was zij dankbaar voor. Maar toch had zij al haar uren noodig, om te probeeren te vergeten.

Zij zette in haar kommer de radio aan. Die zou haar het nieuws wel te hooren geven.

Daar klonk de stem van den omroeper al, en zelfs die scheen haar uit te dagen en te bespotten.

„. . . waren zijne Koninklijke Hoogheid prins Michael van Boltana en hare Hoogheid prinses Natalie van Paisla vandaag samen in Londen. Er loopt een gerucht, dat zij een bezoek brachten aan een juwelier in Bond street, waar de prinses de maat van haar vinger liet nemen. Men verwacht een belangrijke mededeeling van koningin Rosalie tegen het einde van deze week . . .”

Met een snik sloot Nanette het toestel af en ging den tuin in, maar juist, toen zij plaats nam op haar gewone bank, werd zij gegrepen en letterlijk opgetild in een paar sterke armen.

„Nanette, lieveling, 't helpt allemaal niets . . . Wat komt 't er op aan, als we van elkaar houden?” zei een stem.

Even worstelde ze tegen hem, en toen, terwijl Paul's oogen brandend in de hare keken, begreep zij, dat ze zou moeten toegeven. Maar zij deed nog een laatste poging.

„Waarom heb je me niet gezegd, wie je was?” vroeg ze.

„Ik dorst niet. Je hebt nu wel gemerkt, dat ik laf ben,” zei hij zwaarmoedig. „Jij was de eerste echte vrouw, die ik leerde kennen — en ik wou je niet weer verliezen. Nanette, begrijp je niet, hoe ik er aan toe ben? Ik kan jou minder missen dan mijn troon.”

„Je kunt niet met me trouwen,” zei ze klaaglijk.

„Dat kan ik wel. Ik heb zooveel eens goed met mijn moeder gesproken. Toen ben ik weggegaan, dan kan zij 't aan Natalie vertellen. Natalie zal 't wel begrijpen. Zij vindt die valsche positie even ellendig als ik.”

„Maar je . . . zij . . .”

„We zijn werktuigen geweest in de handen van anderen. Ze zal mij dankbaar zijn, dat ik den moed heb gehad, om weerstand te bieden.”

„Paul, je zult niet durven . . .”

„Ik zal nog veel meer durven. Nanette, liefste, zie je dan niet, dat ik voor 't eerst van mijn leven meer man ben dan prins?” zei hij hartstochtelijk.

Hij wachtte geen antwoord af, maar trok haar naar zich toe en kuste haar, en zij kon niet anders dan toegeven, en al haar bittere gedachten vergeten.

„Ik houd van je, Paul! Ik houd van je,” bekende ze. „Maar ik kan 't niet helpen, ik ben toch bang . . .”

„Hoor eens, Nanette. We zullen voorzichtig moeten zijn. Graaf Dorsta zal me natuurlijk zoo maar niet loslaten. Hij is 't met de plannen van mijn moeder eens. De koningsgezinde partij is niet zoo heel sterk. De weegschaal kan ieder oogenblik doorslaan naar den verkeerden kant, en dan krijgen we last.”

„Oorlog?” vroeg zij met wijd open oogen.

„Dat hoeft nog niet. Maar oproer natuurlijk. Maar wat doet het er toe, als jij mijn vrouw bent? Luister eens goed, Nanette. Ik heb alles goed bedacht, en plannen gemaakt, die niet mislukken kunnen. Morgenochtend om elf uur

Op reis door ons land.

DE MOLEN VAN WIJK BIJ DUURSTEDE, WAARVAN RUYSDAEL ZIJN BEROEMD SCHILDERIJ GEMAAKT HEEFT.

Een record behalen: het ideaal van elken sportman!
De middelen daartoe zijn vlijtig oefenen en een lichaamsverzorging met

Vasenol

TOILET-POEDER

FRARARO
FRANK RADEMAKER ROTTERDAM

Benbens

Bij Hoofd-en Kiespijn
MIJNHARDT'S POEDERS
Doos 45ct. Per stuk 8ct.
Bij Uw drogist.

VOORHEEN EN THANS

Weste Wagenstraat **BOTERSLOOT 99**

is de Firma **A. BERG**
HET adres voor het om-
lijsten van platen, etsen en
foto's. Grootste sortering

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

KUNSTGEBITTEN

f 55.-
Absoluut pijnloze behandeling
desgewenscht termijnbetaling.
Ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Iederen dag geopend van 9-3
en 6-8 uur. Telefoon 51943
Voor Dordrecht:
Warmoezierspad 17 (Kromhout)
Iederen dag geopend van 10-12
en 7-8 uur.
Voor Delft: Markt 79
's Zaterdags van 3-5 uur.

MENGELKAMP'S

houtwaren zijn beter en niet duur.
Trapleeren
Strijktafels
Spanramen
Kulpen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak be-
staat 32 jaar, dus
een goed bewijs.
Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let
op den naam
MENGELKAMP

Bovenstaand garnituur, bestaande uit twee
grote crapeaude en vier massief eiken
stoelen, bekled met moderne moquette

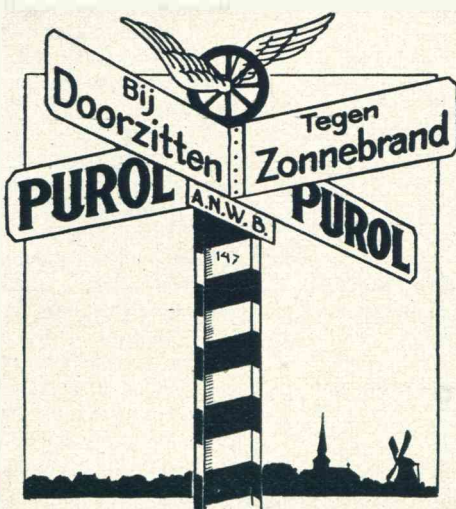
f 75.-

H. RIETVELD - MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Catsstraat 46-48-50, Rotterdam - Zie de 8 étalages

Zomer in Zwitserland

Alle inl. door Publicitas A.G., Auslandsdienst, Lausanne (Zwitserland)

BRISSAGO **HOTEL DU MYRTHE**
bij Locarno **BELVÈDÈRE AU LAC**
Str. water - Pension vanaf fr. 7.-

Kunstlanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in
12-maandelijkse termijnen,
ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau v. Tandheelkundige
Middenstands - Verzekering.
Adm. **G. DE WAARD**,
Mathenesserlaan 398 b
bij de Hooofdriest - Tel. 30013
Te bereiken met alle lijnen
naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT. Alwinstraat 23
(Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D95 B
Barendrecht
DEREK. Betje Wolfstraat 44.
DE ROON. Korte Dreef 9
Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN. Asterstraat 77
(Bloemhof)
KREUKNIET Wolphaertsbocht 181
(Charlois)
BRUSSAARD. Nassaulaan 20.
Schiedam
KREUKNIET. Strijenscheestraat 56
Schiedam

MET
SUPERBUM
ALTIJD SUCCES!
WIT 30 cts. per Kilopak
GEKLEURD 45 cts. per Kilopak
Overal verkrijgbaar

Aambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist
uitsluitend naar 't sedert 25 jaar
onovertroffen
preparaat: **Amsol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met 1000's. Al het andere wijze men af.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Als Uw figuur
U niet meer bevalt.....

wordt het tijd met het gebruik van Dr.
E. Richter's Kruidenthee een begin te ma-
ken! Zij prikkelt de activiteit van Uw inwen-
dige organen en doorweekt de vetlaag.
Reeds in korten tijd wordt Uw gewicht
weer tot het normale teruggebracht.

Dr. E. Richter's Thee
bij apothekers en drogisten of door het depôt Heeren-
gracht 149, Amsterdam-Centrum. - Per pak f 1.50

N.Y. MAGAZIJN

DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam,
Den Haag en Rotterdam zijn de
grootste, best gesorteerde en meest
modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop
zijn onze verkoop-prijzen uiterst
laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-
afdeelingen, Lunchroom, Daktuin¹⁾,
Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon-
en Telegraafkantoor, Bagagedepot
van de Nederl. Spoorwegen, Eigen
Auto-besteldienst, Kapsalon²⁾ enz.

1) Alleen in Den Haag en Rotterdam.
2) Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM DEN HAAG ROTTERDAM

Op reis door ons land

OP DE VELUWE BIJ VIERHOUTEN.

kom ik je halen, met den auto. Zorg dat je klaar staat, liefste — dan rijden we regelrecht naar de kust. Een oude vriend van me, kapitein Wyder, ligt met zijn jacht bij Rendon-punt. Hij brengt ons 't Kanaal over en zet ons in Cherbourg aan land, en dan kunnen we precies de boot naar Canada halen. We laten ons door den kapitein trouwen en...."

„Nee, dat kan niet, Paul. Je vergeet, hoeveel er aan vastzit. Door met mij te trouwen stel je duizenden menschen te leure, die op je rekenen. De koningin had gelijk...."

„De koningin had ongelijk," sprak hij haar opgewonden tegen. „Mijn volk heeft me niet meer noodig. Als ik me zelf offerde, door met prinses Natalie te trouwen, zou ik me dubbel opofferen. Want vroeg of laat komt de revolutie toch, en ben ik mijn land kwijt — en dan zou ik gebonden zijn aan een vrouw, die ik niet liefhad. Trouwens, je moet ook aan haar denken. Zij heeft even weinig zin in dat huwelijk als ik, alleen heeft ze de kracht niet, om zich te verzetten."

„Woorden! Woorden!" zei ze droevig. „Je bent troonopvolger, en als zoodanig hoor je van iedereen, behalve van jezelf. Je kunt zooiets niet doen."

„Dat kan ik wel. En wat je ook zegt, ik doe 't. Nanette, tegen de liefde valt er niet te vechten!"

Gretig trok hij haar opnieuw naar zich toe, en nu verdreven zijn kussen al haar zorg.

„Wil je met me trouwen, Nanette? Je moet. Je ziet best, dat 't niets helpt, al verzetten we ons...."

„Maar Paul, ben je wel heelemaal zeker van je zaak? Veronderstel eens, dat er iets verkeerd ging...."

„Er kan niets verkeerd gaan, zoolang je van mij blijft houden," zei hij ernstig.

Onstuimig klemde zij zich aan hem vast. De kracht van zijn armen en de aanraking van zijn lippen waren genoeg, om haar de hoop terug te geven. „Paul, ik kan je niet missen — ik heb je lief," zei ze. „En omdat ik je liefheb, zal ik komen...."

„Dan durf ik nu niet langer te blijven. Geen mensch mag iets van onze plannen vermoeden, zie je. Als we eenmaal weg zijn, komt 't er niets meer op aan, maar ik wil zeker zijn, dat er geen spaak in ons wiel gestoken kan worden. Ik moet een bende spionnen om den tuin leiden," ging hij een beetje bitter voort. „Ik weet nu nog niet eens zeker, of ze me niet bespied hebben."

Hij hield haar in zijn armen, streelde haar, en zij lachte even, vroolijk, toen haar lippen de ridderorde raakten, die op zijn jas zat gespeld. Morgen zouden zulke teekenen geen kracht meer hebben, want om wille van hun liefde deed hij afstand van al zijn rechten.

En er ging een warm gevoel van trots door haar heen, toen zij bedacht, dat het lot van volkeren in haar zwakke handen berustte.

„Dus per saldo win ik 't toch," zei hij zacht plagerig. „Lieveling, ik wist wel, dat 't zoo gaan moest, en ik verzeker je, dat je er nooit spijt van zult hebben. Maar denk er om, niemand mag iets van onze plannen weten, ook je moeder niet. Van het „morgen", dat we elkaar den vorigen keer beloofden, is niets gekomen. Nu moeten we zorgen, dat 't niet weer mislukt."

Nog een kus, en hij was weg, en langzaam ging Nanette terug naar huis en naar haar kamer. Zij liep en bewoog zich, alsof zij droomde. Het leek, dat zij nog zooveel moest doen — en toch, wat was het weinig, als voorbereiding voor haar huwelijk! Een paar handkoffers was al, wat ze noodig zou hebben — genoeg voor de reis. Zij zouden reizen als ballingen — en dat zouden ze ook zijn. Haar lippen beefden, toen zij zichzelf als bruid voor zich zag — zoo heel anders, dan zij het zich steeds had voorgesteld. Geen sluier, geen oranjebloesem, geen gasten; geen bruidstaart, die zij blijde aan moest snijden....

Alles zou in 't geheim moeten gebeuren, weggestopt, alsof zij iets verkeerd deden.

Daar kwam het op neer, als je zonder toestemming met een prins trouwde. Paul was niet de eenige, die een offer zou moeten brengen. Haar gezicht stond strak. Zij wist, dat ook zij dingen, die haar lief waren, zou moeten opofferen....

Zij en Paul zouden nooit een eigen plaats in de wereld bezitten. Hij zou worden uitgestooten door zijn volk, zonder te kunnen afdalen tot het hare.

O, het leven zou moeilijk worden, zelfs al hadden zij hun liefde.

Het sloeg middernacht. Een groote gouden maan kwam vanachter een wolkenbank te voorschijn en overstraalde het landschap. In de bosschen in de verte kirden een paar duiven — het was een nacht van vrede.

Zij bleef een paar minuten uit het open raam staan staren, en toen schrok zij, want in een dringend gefluister hoorde zij haar naam opklinken uit het donker van den tuin, en zij slaakte een zachten kreet van verbazing.

Want zij zag neer in de fonkelende oogen van de koningin!

„Juffrouw Grant, weest u zoo goed hier te komen," zei de koningin. Zij sprak dringend, met een vreemde strakheid in haar stem.

Nanette aarzelde. Zij meende op te merken, dat de koningin bleek was en zwaar adem haalde. Haar woorden kwamen zoo moeilijk, dat het wel scheen, of zij ziek of gewond was. Over haar fluweelen japon droeg zij een bontmantel, en de diamanten op haar borst schitterden in het maanlicht. Zij droeg een zwarten sluier over het hoofd en haar gezicht kwam spookachtig uit tusschen de plooiën.

Van haar trots was nu niets te bespeuren. Weer werd Nanette zich enkel bewust, dat zij beiden vrouwen waren; vrouwen, die beiden geleden hadden, en waarschijnlijk ook verder zouden moeten lijden. Zonder te spreken ging Nanette de trap af en deed de deur open.

„Ik dank u," sprak koningin Rosalie kalm, terwijl zij binnentrad; en toen: „Kan niemand ons hooren?"

„Nee. Mijn moeder slaapt aan den voorkant. We zijn hier heel alleen."

„Ik zag u door 't open raam," zei de koningin. „Ik was zoo bang, dat u al sliep. Ik moest u spreken. Michael heeft me verteld, dat hij met u...." Het scheen haar moeite te kosten, de woorden uit te spreken. „Dat u ondanks alles met hem zult trouwen," zei ze eindelijk.

„Dat is waar. Ik houd van hem, ziet u," zei het meisje wat hooghartig. „Dat weet ik, juffrouw Grant, daarom kom ik nu hier, ondanks de risico. Als een journalist iets te weten kwam van deze nachtelijke ontmoeting.... ik durf er niet aan denken. Een koningin heeft geen particulier leven, zooals u weet. Maar ik weet, dat ik u vertrouwen kan, al zijn we.... tegenstanders. Juffrouw Grant, ik kom u vragen, om van mijn zoon af te zien."

Nanette lachte triomphantelijk.

„Hoe kan ik dat? Hij weet, dat ik hem liefheb. Dat zult u hem nooit uit het hoofd kunnen praten."

„Ik ben juist hier durven komen, omdat ik eerlijk in uw liefde geloof," drong koningin Rosalie aan.

En terwijl Nanette Paul's eerlijke oogen voor zich zag begreep zij, dat het waar was, wat de koningin zei. Om Paul's wille zou zij afstand van hem moeten doen.

Paul had haar lief, maar....

„En als hij me nu niet wil verlaten?" vroeg ze.

„Daar moet u voor zorgen. U bent de vrouw," kwam het rustige antwoord. „Maar wat het offer is, moogt u alleen weten."

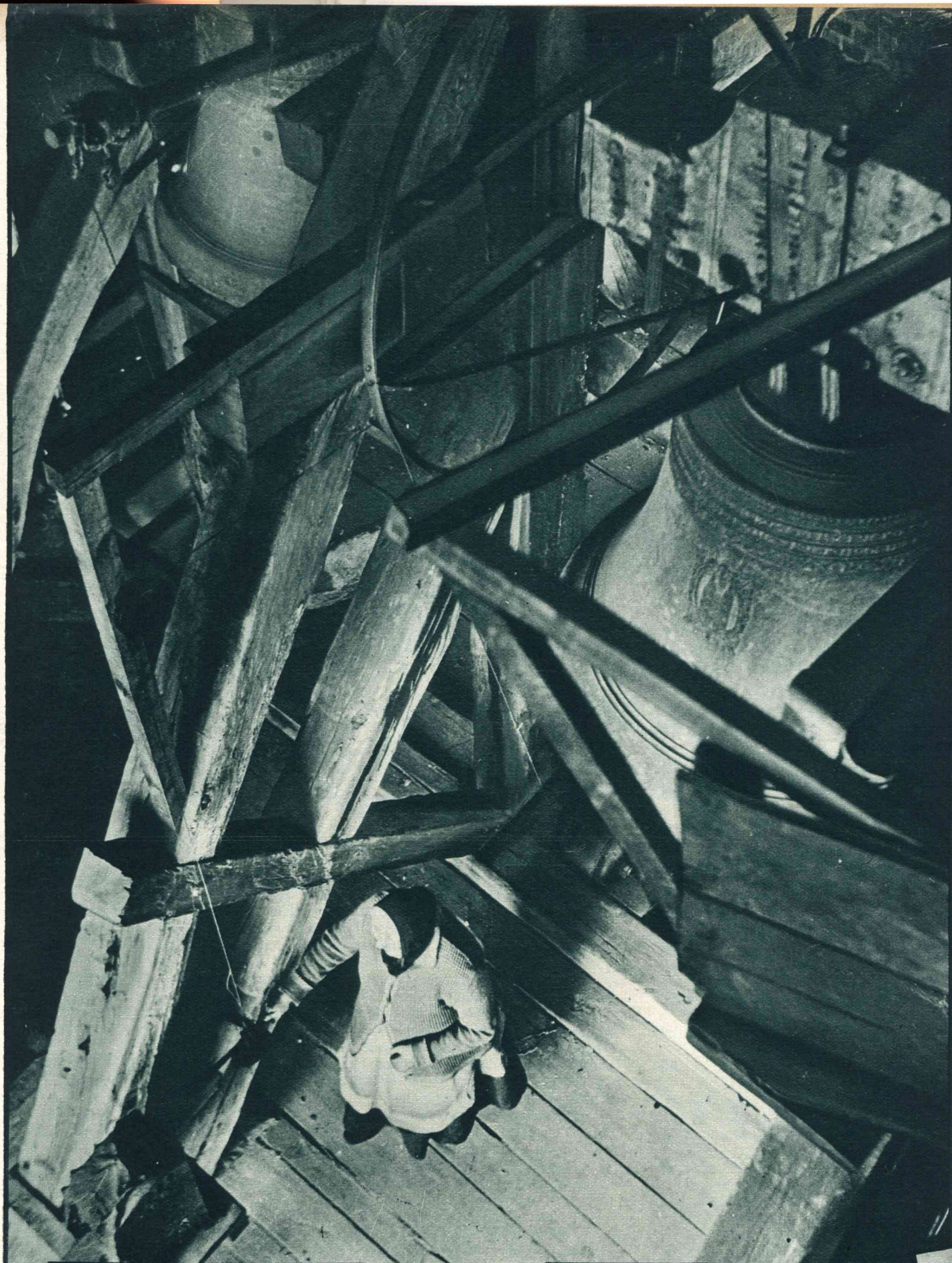
„Goed," zei Nanette toonloos. „Ik zou hem om elf uur ontmoeten...."

„Om vijf uur moet hij met een speciaal vliegtuig naar Boltana vertrekken," zei de koningin langzaam.

„Ik beloof 't u — hij zal gaan. Nee, dankt u me alstublieft niet. Dan houd ik 't niet uit. Ik breek niet alleen mijn eigen hart met mijn besluit, maar het zijne ook," zei ze.

„U zult allebei vergeten."

(Wordt voortgezet.)

DE HOOGSPONGE

Dat is wel iets, waaraan men tegenwoordig groote waarde hecht, nu men anderhalve kolom in de krant volschrijft, wanneer een of andere idioot een paar dagen op een paal gaat zitten, om zijn portret door de wereld gestuurd te krijgen met het onderschrift: paalzitten-wereldrecord-houder, of: wereldrecord-paalzitter. Zoo iemand moet boven op zijn paaltje bibberen van jaloezie als hij deze plaatjes mocht zien. Want Frau Otto uit Wittenbergslaatieder record met jaren en

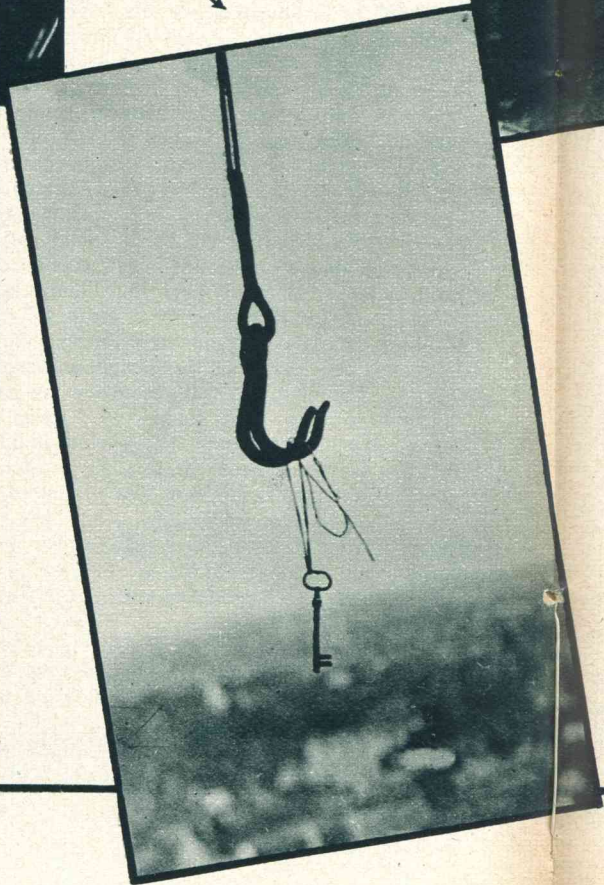
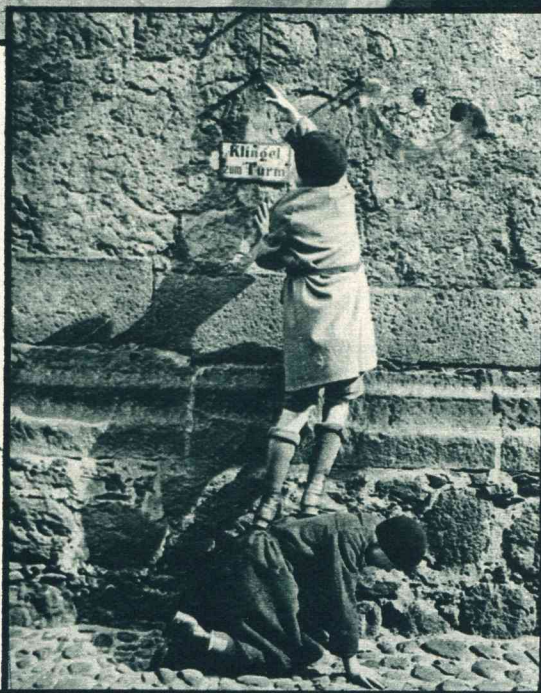
Daarna laat de bewoonster den sleutel omlaag, want zij daalt niet zelf de 184 treden naar beneden om de deur te openen.

Frau Otto in haar ongewone woning van dikke balken en groote klokken.

Een vreemdeling kan de woning van Frau Otto gemakkelijk vinden, want overal kan men de twee torens, waarin zij huist, zien.

De torenwachters van Wittenberg is niet menschenhuur; nu en dan ontvangt zij bezoek, ook van kinderen. Zooals bij gewone huizen hoeft men slechts aan de bel, die boven in den toren uitkomt, te trekken.

jaren. Zij d... te gaan me... en onmogel... voudig omc... omdat het l... goed schijn... was, nam... wachteres o... in Pruisen, woond en v... Europa is g... zij het ber... zonder op... weest. Zij s... hechten aan... gers, dat zij... torentrapper... van sport, b... radio in ha...

Het w...

POST

Levensmiddelen en alle boodschappen leggen de leveranciers in een mandje, dat de torenwachteres naar boven hijscht

Das Tabakrauchen in den
Thürmen und bei den Glocken
ist bei 1. Thaler Straße ver-
boten.
Wittenberg, Ver. Kirchenrat
den 1. Juli 1851. Richter.

Een eventuele mannelijke opvolger van Frau Otto zou het waarschijnlijk niet zoo lang volhouden, want het rooken is verboden in den toren.

Op het „balcon” van haar verheven woning brengt de Wittenbergsche torenwachteres haar vrije uren door met kousen stoppen en de radio.

jaren. Zij doet het echter niet om mee te gaan met de mode van alle mogelijke en onmogelijke records; zij doet het eenvoudig omdat haar werk zoo hoog ligt en omdat het leven daar op die hoogte haar goed schijnt te bevalen. Toen zij 28 jaar was, nam zij het beroep aan van torenwachteres op de slotkerk van Wittenberg in Pruisen, de stad waar Luther heeft gewoond en vanwaar de Hervorming over Europa is gegaan. Reeds 44 jaar oefent zij het beroep nu uit, de laatste 20 jaar zonder op den beganen grond te zijn geweest. Zij schijnt niet zooveel waarde te hechten aan het gezelschap der Wittenbergers, dat zij daarvoor de 184 treden van de torentrappen op- en afdal; en het nieuws, van sport, beurs en politiek, hoort zij door de radio in haar hooge woning toch wel.

Het werk van Frau Otto: klokken luiden.

VROUWENLEVEN

Contrasteerende Kleuren

DOOR PAULA DEROSE

Zwart met wit namiddagtoilet, waaraan de kleine witte cape iets jeugdigs verleent.

Een der charmante nieuwigheden van dit zomerseizoen is het kleuren-contrast, dat iets origineels verleent aan veel der nieuwe modellen. Daarbij voert het zwart met wit — of wit met zwart — nog steeds den boventoon, maar ook andere combinaties doen zich gelden.

Een elegant voorbeeld daarvan is 't model van onze afbeelding rechts, een creatie van Chantal, die het toilet „Isabelle” doopte.

Een voorbeeld der nieuwe modellen van gestreepte stoffen: wit met marineblauw gestreepte zijde vormde hier het materiaal, dat schuin geknipt werd voor de verwerking.

Deze namiddagjapon van zijden mousseline vertoont in haar breede strepen zwart met appel-groen en wit. Een lichte drapeering aan den voorkant geeft dit toilet iets geheel aparts. De van voren openstaande overrok en het jakje met korte mouwen van zwart marocain laten een goed gedeelte van het gestreepte materiaal vrij.

Onze afbeelding links vertoont weer een combinatie van zwart en wit. Deze robe van zwart marocain, ontworpen door Paulette en „Cri de Paris” gedoopt, heeft 'n paar spits toeloope witten banen in den rok en drie groote witte knopen op de taille. De opgeknoopte kleine cape van wit marocain, die hier de „note gaie” vormt, geeft het geheel iets jeugdigs.

Er worden dezen zomer veel strepen verwerkt, welke op origineele wijze tegen elkaar aan gezet worden — horizontaal, verticaal en schuin geknipt vormen ze alleraardigste garneringen. Zoo ontwierp Worth een jongemeisjes-costuum: een kort, wit wollen manteltje met dito plooirokje; daarbij een wit en blauw zijden gestreepte blouse, waarvan de strepen zoo aan elkaar gezet zijn, dat ze een bolero vormen.

Bij een sporttoilet van Molyneux zijn de zwart met beige strepen der gebezigde wollen stof voor den rok verticaal genomen, dwars voor de strak tot over de heupen reikende taille en eveneens dwars voor den bijbehorenden half

langen mantel, waarvan de strepen voor revers en manchetten weer verticaal zijn.

Een der allernieuwste creaties van zwart met groen en wit gestreepte mousseline de soie, met overrok en bolero van zwart marocain.

Het hierbij afgebeelde strepenttoilet, 'n model van Worth, geeft 'n voorbeeld van weer een andere strepengarnieering. De wit met marine-blauw gestreepte zijde is hier overal schuin geknipt en op origineele wijze in elkaar gezet. Een vlechtwerk van wit en rood koord vormt de ceintuur.

Behalve de kleurencontrasten spelen bij de nieuwe toiletten ook de *découpees* 'n groote rol. Ze maken op 't eerste gezicht minder effect dan de bij elkaar gezette verschillende kleuren, maar door het minutieuze handwerk, dat voor het verwerken der uitgeknipte stof wordt vereischt, zijn ze van 'n zeer verfijnde *élégance*.

Behalve dergelijke toiletten als de hier beschrevene, bestemd voor namiddag-visites of voor sport, heeft de mode zich ook bezig gehouden met 't eenvoudige praktische toilet voor de werkende vrouw.

Zulk 'n toiletje van tweed of liever nog van goed waschbare stof is niet moeilijk te maken. Men geve den rok een smalle voorbaan, waaronder aan weerskanten een flinke zak is aangezet, die verder, schuin of dwars genomen, wanneer men 'n streep of ruitje verwerkt, een versiering vormt langs de heupen. De smalle voorbaan eindigt ter hoogte van de halsopening in 'n punt, welke daar wordt opgeknoopt. Onder die punt bevestigt men 'n strik, die iets fleurigs geeft aan 't geheel en die gemakkelijk nu en dan is weg te nemen.

Met vreugde
grijpen de kinderen
naar den Schuimbril:

Alsof het een stuk speelgoed is. Het schuim kan gedurende het haarwassen niet meer in oogen, neus en mond dringen. Deze vreugde geeft U alleen Zwartkop - Shampoo, wiens doorzichtig omhulsel de schuimbril voorstelt. Belangrijker is echter Zwartkop-Haarglans, dat bij elk pakje Zwartkop-Shampoo is gepakt. Haarglans doet Uw kind levenslang het mooie, glanzende haar der jeugd behouden. Het versterkt het door wassen verslapte haar (adstringeert het) en maakt de opgezogen alkali van het haarwaschmiddel onschadelijk (neutraliseert het). Haarglans is zoowel voor het haar van kinderen als ouderen onontbeerlijk.

Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft
Zwartkop - Droogshampoo U mooi haar.

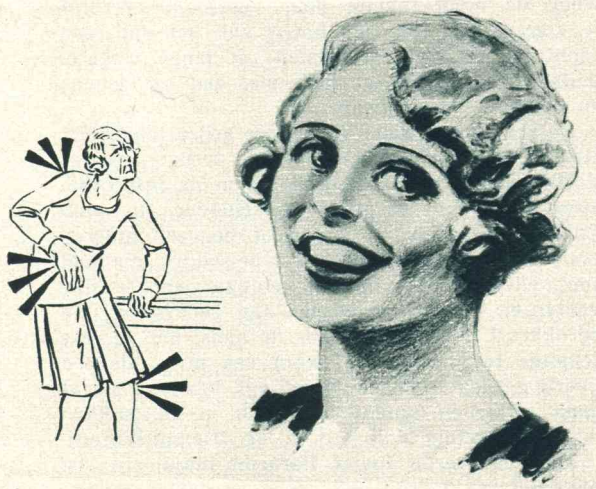
ZWARTKOP-SHAMPOON

met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijl & Zoon, Dordrecht.

Adverteeren doet verkoopen!

KON GEEN KNIE BUIGEN.

Invalide door zenuwpijnen.

Bij het schrijven over de pijnen en ongemakken, die zij leed door neuritis, vertelt deze vrouw ook, hoe zij zich hiervan bevrijdde.

„Ik heb Kruschen Salts genomen tegen neuritis en het heeft zonder twijfel een wonderbaarlijke uitwerking gehad. Mijn knieën deden erge pijn en het werd mij onmogelijk ze te buigen. Waar ik mijn heele huishouden zelf doe, kunt U zich wel indenken, wat dit voor mij beteekent. Twee maanden geleden begon ik Kruschen Salts te gebruiken, en ik zou nu werkelijk voor geen geld ter wereld mijn flesch Kruschen in huis willen missen. Ik beweer dat Kruschen zijn gewicht waard is in 22 karaats goud.“ G. M. H.

Neuritis, evenals spit, reumatiek en ischias, is het gevolg van een aanwezigheid van vlijmscherpe, steenharde urinezuur-kristallen die de zenuwen doorboren en die steekende pijnen veroorzaken. Kruschen

Salts werkt direct in op deze kwelende kristallen en zet ze om in een onschadelijke oplossing, die daarna volkomen verwijderd wordt langs den natuurlijken weg: de nieren. En omdat Kruschen Salts de inwendige organen zoo regelmatig in werking houdt en vrij van gistende afvalstoffen, kunnen zulke lichaamsvergiften als urinezuur nooit meer de kans krijgen zich opnieuw op te hoopen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f. 0.90 en f. 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam-C.

In haar Vacantie vroolijk en Slank

Juni 1932.

Ik ben verrukt over de Facil-Kuur, waardoor ik nu juist 6 Kilo aan gewicht heb verloren. Ik geniet volop van mijn vakantie en alle andere dames benijden mij mijn slanke lijn. Zend mij s.v.p. ten spoedigste nog een buis, opdat mijn gewicht niet weer zal toenemen. T. C.

Facil is verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

Aambeien

In- en uitwendige, zoowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door

Aambeienzalf Boom

Het jeuken bedaart spoedig. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD
ADVERTEEREN
IS . . . WINNEN

Het zomersch festijn

van zon, licht en lucht kunt gij zonder gevaar voor zonnebrand en de schoonheid Uwer huid genieten door gelaat, handen en armen eerst met „Zij“-Crème in te wrijven. In prijzen van 20—30—45 en 75 cent.

Stop

Mannen tast toe!

GRATIS, ter kennismaking, Williams Shaving Stick in den Marbelite Houder (waarde met stick f. 1.-) bij aankoop van 'n flacon Aqua Velva à f. 1.25. Tijdelijke reclame-aanbieding.

BON Aqua Velva neemt 't branderig gevoel na 't scheren weg. Wilt U eerst weten hoe lekker Aqua Velva is zendt dan 10 ct. porti voor een gratis monster aan Kuypers & Co., Afd. 16 Amsterdam.

VOOR HET DINER

DOOR
K. R. G. BROWNE

De schoenen waren wezenlijk afgrijselijk nauw. Ze waren nieuw en artistiek van vorm, maar — om het duidelijk te zeggen — ze knelden als de weerga. Terwijl Roger Paragon zich pijnlijk een weg baande over de wei, waarlangs hij het vlugste zijn bestemming kon bereiken, sprak hij de schoenen nu en dan toe met minder beschaafde termen. Hij maakte ook eenige opmerkingen over het geweten en den levenswandel van den schurk, die hem de schoenen verkocht had.

Roger was een lange, stevige, welgebouwde jongeman; hij droeg 'n onberispelijk avondcostuum, want hij moest in uitstekend gezelschap dineeren; maar hij zag er uitermate neerslachtig uit, want het werd hem steeds duidelijker, dat die ellendige schoenen zijn heelen avond zouden bederven.

En hij wou geen bedorven avond hebben, want hij was in geen weken onder de menschen geweest. Hij verbleef in de stille streek, om te herstellen van een vleug malaria. Sir Wilberforce Tuke, de staalkoning en de goede geest van den omtrek, had toevallig gehoord, hoe gruwelijk de jongeman zich verveelde, en hem een uitnodiging gestuurd. Vandaar de nieuwe schoenen.

Halverwege de weide bleef Roger staan — hij was voor 't oogenblik aan het einde van zijn uithoudingsvermogen. Hij moest even uitblazen, want zijn schoenen voelden aan, alsof ze van gloeiend metaal waren en er was nog een likdoorn óók in 't spel... Roger deed snel en luid eenige uitspraken en hinkte naar een boom; toen liet hij zich op den grond zakken, ontdeed zich gejaagd van zijn schoeisel en wierp het terzijde. Hij zuchtte verlicht en kronkelde opgetogen met zijn teenen. Daarmee was hij bezig, toen hij den stier zag.

De stier, die kalm om den boom heen kwam kijken, zag hem op 't zelfde oogenblik. Het was een onnoedig uitvoerige stier met een woest gezicht en blijkbaar wantrouwig karakter. De bloederige blik, waarmee hij den gezetene aanzag, bevatte evenveel vijandigheid als verbazing. „Wat drommel, scheen hij te zeggen, „krijgen we nu?”

Roger kwam, na een oogenblik van verbaasde onbeweeglijkheid, overeind; en dat was ongeveer het slechtste, wat hij kon doen. De stier had toch al een onprettigen dag gehad: een jongen had met steenen gegooid, de vliegen waren lastig, en 't had geonweerd. De plotselinge ontplooiing van Roger's gerekte gestalte scheen hem een soort wrijfpaal of zondenbok te presenteren, en dat kon de stier nèt hebben. Een dreigend, niet te omschrijven geluid uitstootend, bukte hij den kop en klauwde in den grond. Toen kwam hij naar Roger Paragon toe.

Deze wachtte hem echter niet op. Met den grootst mogelijken spoed verwijderde hij zich van de plek. Roger was een echte stedeling: als hij ergens méér het land aan had dan aan een boezen stier, dan was het een gróóte booze stier.

Hij schoot als een pijl de wei over, sprong over een hek, kwam in een smal laantje terecht en schreeuwde. De stier bleef achter het hekje staan brieschen.

De schreeuw van Roger werd hierdoor veroorzaakt, dat zijn voet was neergekomen op een zeer kantigen steen, waartegen zijn sok geen voldoende bescherming bleek te bieden. Daardoor herinnerde hij zich met schrik, dat zijn schoenen nog ver-toefden, waar hij ze had uitgegooid. Hij had ze even vergeten, en weinig troost gaf hem de gedachte, dat ze anders zijn aftocht uit de gevaarlijke zone deerlijk bemoeilijkt zouden hebben.

Hij zei: „O, hoe jammer!” (Of iets, dat daarop neerkwam.) Hij keek besluiteloos rond en zag, dat het laantje aan den éénen kant uitkwam op de wei, en aan den anderen kant bij den muur, die de bezitting van sir Wilberforce Tuke omsloot. Hij was op een steenworp afstands van zijn doel... maar 'n heer, die prijs stelt op zijn voorkomen, gaat niet graag bij vreemden dineeren op zijn sokken!

De schoenen halen ging niet, want de stier stond er nog, blijkbaar hopen, dat hij 't probeeren zou. Hongerig keek hij rond, of er nergens iemand opdaagde, die helpen kon. En inderdaad: hij hoorde een auto naderen.

Even later kon hij den wagen zien door een gat in de heg. Een groote auto, menschen in avond-

costuum behelzende. Roger deinsde terug — waarschijnlijk waren dat medegasten — hij kon zich niet schoenloos vertoonen, en hij werd niet graag ondervraagd over den stier. Ze zouden hem uilachen, en hij wèrd niet graag uitgelachen.

Hij zocht vlug naar een schuilhoek. Een smal groen deurtje in den muur van sir Wilberforce — dat ging. Hij sprong voort, zoo snel men op zijden sokken over steenigen bodem voortspringen kan, vond gelukkig het deurtje open en passeerde het.

Hij zag, dat hij in een rozentuintje stond, met een dikke heg er omheen en steenen paden er door. Hij zag niemand en hoorde met genoegen den auto omrijden langs zijn schuilplaats. Hij wou juist de laan weer inschieten, toen het geluid van naderende voetstappen hem dwong, zich achter een klein boschje te verschuilen. Viervijfde seconde later kwam er een man den rozentuin in, een oudachtig heer in smoking, lang, mager en grijs, met een haviksneus. Hij droeg iets, dat een kleine actentasch van rood leer leek. Hij liep het tuintje vlug door en verdween. Roger wachtte nog even en wou toen vertrekken, maar toen kwamen er weer menschen — twee.

De eene was een jongmensch van zijn eigen leeftijd, smetteloos uitgedost, met een monocle en een kneveltje, de andere hetzelfde zonder monocle en kneveltje. Zij kwamen op een deftig drafje het tuintje in en keken links en rechts, alsof ze iemand zochten. Tusschen Roger's boschje en 't groene deurtje bleven ze staan, en hun gesprek was hoorbaar voor den onwilligen dwarskijker.

„Hij schijnt weggekomen te zijn!”

„Hij kan nog niet ver weg zijn, Harry. Jij hebt 'm gezien hè?”

„Nou — ik zag hem net nog over 't terras glippen, en toen heb ik direct geroepen. 'n Lange magere kerel,” zei hij. „Nogal brutaal, zoo op klaarlichten dag.”

„Dolly Shane is natuurlijk dol. Ze zegt, dat 'n heel kapitaal aan juweelen er in zat.”

„Beroerd voor sir Willie, dat zooiets in zijn huis gebeurt.”

„Enfin, laten we maar opschieten; misschien vinden we 'm nog. Hé, wat is dat?”

„Dat” bleek Paragon te zijn, die zich van schrik bewoog achter zijn rozen, toen hij het incident van den grijscharigen sprinter begon te begrijpen. Onwillekeurig bewoog hij zich naar den kant der dievenjagers, om hun te beduiden, dat hun prooi daar even tevoren gepasseerd was; maar die aandrift week voor de plotselinge herinnering van zijn eigen positie.

Zijn tegenwoordigheid daar was wellicht even moeilijk te verklaren, als die van den vervolgd boosdoener. Hij had geen juweelen gestolen, maar zijn gedrag was eigenaardig genoeg, om vragen en opmerkingen uit te lokken, die hem even onaangenaam zouden aandoen als tevoren de schoenen en de stier. Hij huiverde bij de gedachte, aldus de spot van het gezelschap te worden.

Hij had met Dolly Shane te doen, maar zelfs voor haar kon hij zich niet tot een anecdote maken. Als Harry en Charles zoo goed waren op te hoepelen, zou hij graag zijn schoenen weer zien te krijgen en een billijk aandeel nemen in de menschenjacht. Als Charles en Harry maar wilden doorhoepelen...

Ongelukkig echter toonden die geen lust, hem ter wille te zijn. Roger's onwillekeurige beweging had hun aandacht getrokken, en:

„Allemachtig!” riep Harry, „achter die groente, Charles! Daar heb je 'm!”

„Oei!” piepte Charles. „Zoo! Wel verbazend!” En met Harry trok hij ten aanval.

Toen had Roger Paragon hen natuurlijk met een luchtigen blik moeten afwachten, en mannelijk-oprecht zijn humoristisch verhaal moeten doen, zonder acht te slaan op mogelijke bespotting. Maar Roger verloor zijn hoofd — hij zag niets meer voor zich dan de vernedering, die op een bekentenis volgen moest. Hij kende het type Harry en Charles. Over een week werd er in de clubs alleen nog maar gepraat over Roger Paragon, den advocaat op sokken... een bijnaam misschien... Hij werd het slachtoffer van een alles overschreeu-

wenden angst, en sprong als een haas. Ook de beide keurige jongelui sprongen, maar Paragon deed 't, ondanks zijn zijden sokken, beter. Hij kwam door een gat in de heg op een grasveld, dat zijn voeten goed deed. Zij genoten echter niet lang, want aan den anderen kant van het grasveld was een muur, die, voorzover zijn koortsig oog kon onderscheiden, géén gaping vertoonde.

Er zat niets anders op dan den slagboom te beklimmen — een hachelijke onderneming, die meters kostbaren voorsprong kostte. De vervolging klonk onrustbarend dichtbij, toen hij voor den laatsten keer deerlijk zijn teen stiet en op het tennisveld sprong, dat aan den anderen kant lag. Hij won nu weer grond, wyl Harry en Charles, met het oog op hun smettelozen dos, een omwegje verkozen. Achter het tennisveld lag een groot kreupelbosch en Roger ijde er heen als 'n duif naar haar nest. Hij ging, toen hij er in was, scherp rechtsaf en toen linksaf, viel op zijn knieën en zat toen achter een stapel hout, die hem afdoend aan 't gezicht onttrok. Daar wachtte hij hijgend op de volgende gebeurtenis.

Hij was nu heelemaal van streek. De gedachte kwam in hem op, dat hij heel dwaas deed — stoutmoedig naar voren treden en de waarheid zeggen moest; maar na zijn overhaaste vlucht ging dat heelemaal niet meer; eerst gevlucht voor een stier, en toen voor twee baardeloze knapen... hij overleefde 't niet! Hij hield dus den adem in en bleef neerhurken.

Hij hoorde Charles en Harry het bosch betreden, staan blijven, overleggen. Toen gingen ze ieder een kant op, door de struiken, met verschuldigde eerbied voor hun kleeren.

Roger maakte zich gereed, den aftocht te vervolgen. Voorzichtig stond hij op, onderdrukte een kreet van pijn, toen zijn bijkans bloote voet tegen een wortel stiet, en begon zoo zacht mogelijk door de struiken te trekken, het beste hopen. Ditmaal was het lot hem gunstig: de vervolgingsgeluiden verzwakten steeds. Plotseling kwam hij uit de struiken op een breed pad.

Hij bleef even staan om te luisteren, maar hoorde niets. Links zag hij een groot theehuis; hij overwoog de mogelijkheid, daar voorloopig verblijft te kiezen, toen om een bocht van het pad, zoo zacht en stil dat zij botsten, de lange magere, oudachtige grijsachtige heer met een haviksneus en de roode tasch kwam.

De schok was wederkeerig. De grijze man bleef staan en staarde, Roger staarde terug — maar slechts heel even. Toen greep hem de inspiratie. Hier vóór hem stond de euveldader, op wien Charles en Harry en wie weet hoeveel anderen dolle jacht maakten; daar was de schurk, die hem zoo'n ellendige vijf minuten, een paar zeer pijnlijke voeten en een ernstig verlies aan zelfrespect had berokkend. Hier was tevens de kans, om verdere schande te voorkomen; want een man, die een ijverig gezochten misdadiger vangt, kan men slecht gaan uilachen, omdat hij gaten in zijn sokken heeft en weinig ervaring in de stierenvechterij.

Zoo redeneerde Roger Paragon tenminste; en hij handelde daarop met spoed en bekwaamheid. Eén fiksche sprong bracht hem aan de zijde van den misdadiger; één fiksche ruk won hem het juweelen-étui. Vóór het voorwerp van dien aanval met woord of slag protesteeren kon, was hij van de voeten gelicht en naar het paviljoen gesleept en daarin opgesloten achter een deur met een knip. De vogel was gekooid.

Roger ademde diep, schoof de tasch onder zijn arm, schikte zijn das en dacht na, wat nu te doen. Zou hij naar 't huis stappen, en met het juweelen-étui de aandacht van zijn voeten trachten af te leiden? Of zou hij eerst zijn schoenen zien te krijgen? Hij was zoo in dit probleem verdiept, dat hij den lichten voetstap op het pad niet vernam, en eerst merkte, dat hij niet meer alleen was, toen een verbaasde stem zei: „O!”

Roger schrok en keek op. Een meter ver, hem beziende met groote verwondering, stond een meisje, — een blond, blauwuoogig meisje in een witte japon. „O!” zei ze. „U!”

Want Roger Paragon en het blonde meisje had-

den elkaar al eens ontmoet. Vierentwintig uren te voren namelijk aan het strand, was de foxterrier van het meisje afgedwaald en aan wisse verdrinking ontsnapt door het ingrijpen van Roger, die somber roeide, omdat hij niets anders te doen had. De ontmoeting daarna was kort geweest, maar had indruk op Roger gemaakt, zooals bleek uit de manier, waarop hij nu voor de schoone stond, rood tot achter de ooren en grinnikend, niet in staat om te spreken.

„Hoe komt u...” begon het meisje, en zweeg toen. Haar blik ging langs hem heen, opnemend zijn gehavende kleedij en zijn schoenlooze, nage-noeg soklooze voeten en het juweelen-étui onder zijn arm. Bij dien laatsten aanblik schrok zij en deed een stap achteruit. Haar oogen stonden wijd van ongeloovige verbazing.

„Hoe komt u aan... o, 't kan niet!”

„Nee?” zei Roger nevelig.

„Dat juweelentaschje... hebt u dat...”

Zij zweeg opeens wegens het geluid van stemmen; jonge mannenstemmen; de stemmen van Charles en Harry, dichtbij in het kreupelhout. Roger werd bleek en keek gejaagd rond, want hij dacht er niet aan stil te luisteren, terwijl Charles en Harry het meisje verslag deden van zijn vlucht. Het meisje zelf maakte een vlugge beweging, aarzelde en zei toen dringend:

„Achter het zomerhuisje — vlug! Ik stuur ze wel weg.”

„Ja maar, hoort u 'ns...”

„Vlug!”

Roger verspilde geen tijd meer. Hij liep en verdween uit het gezicht, juist toen Charles en Harry uit het bosch kwamen. Hij hoorde, hoe het meisje hen kalm groette.

„Hallo lui. Jullie iets gevonden?”

„Nee,” kwam de schaapachtige stem van Charles. „We hebben 'm gezien in den rozentuin en 'we hebben 'm nagezeten, maar hij schijnt weggekomen te zijn.”

„In ieder geval was hij doodsbang voor ons,” zei Harry. „Je had hem moeten zien rennen, [Joan. Op z'n sokken!”

„Stakker,” zei Joan. „Ik heb tóch met 'm te doen. Zou je 't niet aan de anderen gaan zeggen? Die zijn aan den voorkant van 't huis. Denk je, dat hij nog in de buurt is?”

„Ik weet 't niet,” zei Charles. „Hij kan in dien tijd 'n heel eind weggekomen zijn. Maar je kunt hier niet alleen blijven, Joan, Hij zag er buitengewoon ongunstig uit.”

„Ik zal wel op mezelf passen,” zei Joan kalm. „Gaan jullie nu maar gauw de anderen waarschuwen. Ik kom direct.”

„Maar...”

„Ga dan toch! Wil je hem met alle geweld laten ontsnappen?”

Protesteerdend gemompel en de stappen van onwillige voeten stierven weg langs het pad. Toen de stem van het meisje:

„U kunt nu wel komen.”

Roger kwam, onnoozel.

„Dank u heel erg,” zei hij. „'t Was verbazend aardig...”

„Geef dat maar hier,” zei Joan kort, naar het juweelen-étui wijzend.

„Watblief...? O ja. Ik was net van plan...”

„Nu moest u maar gauw maken, dat u wegwam, vóór 't te laat is. Ik... ik heb iets voor u willen doen, omdat u Togo gisteren gered hebt. Als ik u laat gaan, belooft u me dan dat u voortaan eerlijk zult blijven?”

Een verslagen jongeman staarde haar sprakeloos aan.

„O, hoe hebt u 't gekund?” zei Joan opeens. „Gisteren leek u zoo... zoo... en nu bent u een...” Deze eigenaardige vage opmerking verging midden in den zin. „In ieder geval, belooft dat u eerlijk zult worden!”

„Eerlijk?” herhaalde Roger verbluft. „Ee... Groote grut, denkt u, dat ik 't ding gestolen heb?”

„Hebt u dat dan niet gedaan?” zei Joan.

„Nee, dat heb ik niet!” zei Roger boos. „Ik heb nog nooit van m'n leven gestolen! Ik...”

„Waarom liep u dan weg voor die twee jongens? En waarom hebt u geen schoenen aan? En hoe komt u aan 't étui? En hoe...”

„Ik liep weg eh... omdat ik geen schoenen aanhad,” was Roger's duidelijke verklaring. „En ik heb 't juweelenkistje van den man afgenomen, die 't wel gestolen heeft. Als u 'm hebben wilt, zal ik 'm u laten zien.”

„Laten zien? Wat... waar is hij dan?”

„In 't zomerhuisje. Ik liep hem tegen 't lijf, net vóór ik u ontmoette, en toen heb ik hem 't ding afgepakt en hem daar opgesloten.”

Er volgde een pauze.

„'t Klinkt erg buitengewoon,” zei Joan langzaam.

„Ik zou u heel graag gelooven, maar...”

„Goed,” zei Roger Paragon stijf, „als ik u dan even mag voorgaan...”

Hij ging naar het paviljoentje met waardigen tred (maar éénmaal verstoord door een lichtsprong, toen hij op een steentje trapte), schoof de knip af en trok de deur open.

„Kom er uit jij!” commandeerde hij. „En houd je kalm, anders zal 't je spijten!”

De gevangene kwam zeer kalm. Hij bleef op den drempel staan, knipoogend in 't plotselinge licht.

„Wat moet dat!” zei hij nijdig. „Ik...”

Een schrikreet van Joan viel hem in de rede.

„Vader!”

De lange, magere, grijscharige man keek haar ijsig aan.

„Is dat weer een van jouw grapjes, Joan? Wie is die eigenaardige jongeman...” Hier zag hij het juweelen-étui in de hand van zijn dochter, en schudde het hoofd. „O, heb jij 't nu? Ik geloof niet, dat ik er veel van begrijp.”

„Maar vader, hij zei, dat u het doosje gestolen had, en dat hij 't u af heeft genomen en u hier op heeft gesloten!”

„De tweede helft van die bewering,” zei de grijze man, „is volkomen juist. Maar ik verzeker je, dat ik 't ding niet gestolen had. De man, die 't gestolen heeft, is nu onder de hoede van Jenkins op weg naar 't politiebureau.”

„O!” zei Joan.

Om verschillende redenen zei Roger Paragon niets.

„Jenkins en ik,” ging de grijze man voort, „zagen den kerel tusschen de broeikassen zitten, aan den anderen kant van den rozentuin. Jenkins nam hem mee en ik liep om, om de vervolgers terug te roepen. Onderweg ontmoette ik dit... eh... prikkelbare jongmensch, dat me van het étui beroofde en me in het theehuisje opsloot. Ik ben nieuwsgierig naar zijn verklaring.”

Vier vragende oogen wendden zich naar Roger. Die bewoog slapjes zijn handen en deed zijn mond een paar keer open, maar er kwam geen geluid uit, want Roger onderging alle emoties van iemand, die onverwacht met een knuppel geraakt is. Hij draaide zijn handen nog eens om en produceerde een neusgeluid.

„Err...” zei hij.

„Ten eerste,” begon de lange magere man, „wie bent u eigenlijk?”

„Naam is Paragon,” mompelde Roger, want 't is makkelijker, een vraag te beantwoorden dan een verklaring op touw te zetten.

„Paragon?” riep Joan uit. „Toch niet...”

„Mr. dr. Roger Paragon?” zei haar vader.

Een knik van Roger.

„'t Wordt hoe langer hoe merkwaardiger,” zei de grijze man. „Als u die meneer Paragon bent, die vanavond bij me zou komen dineeren — tusschen twee haakjes, mijn naam is Tuke — dan mag ik misschien wel vragen, een beetje licht in de duisternis te werpen.”

Roger staarde hem aan.

„Bent u Tuke... sir Wilberforce wil ik zeggen?”

„Dat kan ik bewijzen,” zei de grijze man, „dus mijn nieuwsgierigheid is niet ongegrond, zooals u ziet.”

Er volgde een oogenblik, waarin het heelal wankelde boven het hoofd van Roger Paragon. Toen, zich mannelijk beheerschend, rechte hij zijn schouders, keek sir Wilberforce dapper aan en begon zijn jammerverhaal.

Zij luisterden zwijgend, en toen hij uitgesproken was, verviel Joan in een hulpelozen schater. Haar vader veroorloofde zich een breeden glimlach.

„Dank u, meneer Paragon,” zei hij. „Een zeer hachelijk avontuur. Ik kan volkomen met u sympathiseeren, want ik heb ook een likdoorn.” Hij keek Roger peinzend aan. „Welke maat schoenen hebt u? Eenenviertig? Dat treft! Als u er tegen opziet, u in uw tegenwoordigen toestand bij 't gezelschap te voegen, zal ik de noodige supplementen voor u halen, als u zoolang hier wilt wachten. Houd jij hem maar gezelschap, Joan, en probeer zijn gedachten van zijn voeten af te leiden.” Hij glimlachte weer en vertrok met snellen pas.

Hij liet een zwijgen achter zich.

„Meneer Paragon,” zei Joan eindelijk met een benepen stemmetje, „ik... 't spijt me, dat ik dacht, dat u een...”

„Praat u er alstublieft niet meer over,” zei Roger, op wien de bekentenis een zeer versterkenden invloed had uitgeoefend. „Eigenlijk was ik 't ook, is 't niet?” Hij aarzelde, kwam wat nader. „Ik wou alleen graag weten, waarom u me gered hebt van Charles en Harry, en waarom u me wou laten gaan...”

De teen van haar schoen scheen al haar aandacht op te eischen.

„Nu,” zei ze, „u hebt Togo gered gisteren, dus...”

„Was dat,” vroeg Roger stoutmoedig, „de eenige reden?”

Maar hij moest het haar in den loop der volgende dagen nog heel wat keeren vragen, eer ze bekende van niet.

Rusttijd in den oogsttijd

Uw Vacantiegenot

is niet volledig wanneer ge niet zorg draagt
steeds een H.B. premieroman bij U te hebben!

Het meisje in de zwarte avondjapon stapte een beetje zenuwachtig de eetzaal binnen.

Het vertrek straalde en schitterde haar tegen. Het glanzende wit en goud van de muren, het blank van de smetteloze tafellakens, de tinteling van smolmaakt zuiver zilver en glas, de gloeiing van massa's kasbloemen, en dit alles in het felle licht van duizend elektrische lampjes, verblindde haar moede oogen. Het tumult van een luidruchtige band en het gezoem van stemmen deden haar pijn in de ooren.

De menschen verbaasden haar nog meer. Vrouwen, die er Oostersch uitzagen, prachtig gekapt, met zeldzaam fraaie teint, in pronkerige japonnen en met kostbare diamanten; slanke mannen met hooghartigen blik, in onberispelijke avondkleeding of in de kleurige uniformen van het Karolische leger, die een oogenblik nieuwsgierig naar haar keken en zich dan met een licht gebaar van onverschilligheid van haar afwendden.

Het arme kind! Ze was nog nooit van haar leven in een eerste-rangs-hotel geweest. En hotel Splendide te Paragrad was werkelijk zéér eerste-rangs. Heel even wou ze maar, dat ze naar een stil hotel in een rustige straat was gegaan. Maar ze had gemeend, dat ze in 't beste hotel moest wonen, als ze 't doel bereiken wou, waarvoor ze naar Karolia was gekomen — dat ze met haar klein beetje geld zooveel mogelijk vertoon moest maken. En al zou ze nog zooveel vernedering onder vinden, doorzetten wou ze.

Een kellner met steil haar wees haar buigend een klein tafeltje in een hoek. Hij was heel beleefd. Hij was natuurlijk op de hoogte: de dame was stoffig en moe aangekomen met den Oriënt-expres; ze droeg nette maar goedkoope kleeren, en haar bagage was zeer bescheiden; en ze reisde alleen ook, niet eens een kame nier! Maar die Engelsche vrouwen zijn zoo eigenaardig — je kunt nooit weten.

Het meisje kneep de lippen samen en haar bleeke wangen bloosden licht, toen zij hem volgde door een woestijn van tapijt, waarin haar voeten wegzonken. Overal ontmoette ze dien vluggen, onderzoekenden blik, en daarna aanstonds die onverschilligheid, die op zichzelf al een belediging was. Er was er maar één in die menigte — een dikke moederachtige vrouw in 't zwart, met krullig wit haar en zachte, slanke handen vol ringen — die haar aankeek met een zekere welwillende nieuwsgierigheid.

Een man bleef naar haar kijken, en die vrijpostige blik was erger dan de minachtende onverschilligheid der anderen. Het was een jonge man met een stieren nek onder het hoofd met het kortgeknipte haar; met kleine, roodgerande oogen en 'n slappen, dikken mond, die door een klein zwart kneveltje meer verduidelijkt dan verborgen werd. Hij droeg een donkerblauwe uniform met nauwsluitende ruiterpantalon en vergulde sporen.

Zij wist wie hij was. Zijn portret had de laatste dagen in alle Engelsche bladen gestaan, en hier in Paragrad hing het voor ongeveer alle winkelramen. Het was prins Boris van Transcarpathië; over twee dagen zou hij trouwen met Sophie, regeerend vorstin van Karolia.

Op 't zonnige strand, in het schaduwrijke bosch, in den trein of op een hotelkamer, altijd en overal zijn het onze prachtige premieboeken die op de aangenaamste wijze u den tijd doen passeeren. Behalve onze nieuwsten schlager „Sylvia vervangt de vorstin“, waarvan hierbij een uittreksel gaat, kunnen wij nog een beperkt aantal vroeger verschenen romans ter beschikking stellen, alle tegen den voor onze abonne's uitzonderlijke prijs van slechts 17½ cts. ingenaaid, of 70 cts. in luxe prachtband. Vraagt erom bij onzen bezorger, agent of op ons hoofdkantoor. Franco toezending per post volgt na ontvangst van postwissel, groot resp. 22½ of 80 cent.

Hij bleef haar aanstaren en zij voelde pijnlijk haar fellen blos. Zij zag hem vooroverbuigen en zacht spreken tot het groepje chic-gekleede vrouwen en fatterige officieren, waarmee hij zat te dineeren. Zij rekten de halzen om te luisteren, en toen hij had uitgesproken, vielen ze schril lachend achterover in hun stoelen.

„Groote hemel,“ dacht het meisje, „wat ben ik begonnen! Wat 'n land — en wat 'n menschen!“

In een vreemd hotel, waar men niemand kent, voelt men zich van zelf al eenzaam; in een vreemd land is dat nog erger; maar als men zich dan ook nog arm en schamel voelt, in een zaal vol goed en duur gekleede menschen, werkt dat alles dubbel erg.

Terwijl het meisje het menu zat te bestudeeren, drukte het gevoel van verlatenheid haar diep neer. Het mufte kantoor, waar zij had gewerkt, het armoedige huis, waarin zij gewoond had, leken nu oorden van warme gezelligheid. Slechts een felle toorn tegen die verwaande, opgedirkte massa belette, dat zij in een gevoel van de diepste ellende verviel.

De stem van den zaalchef verstoorde haar gedachten. „Heeft ma'mselle er bezwaar tegen dat m'sieu, ook uit Engeland, aan haar tafel komt zitten? 't Hotel is propvol, we hebben geen tafel meer vrij; als 't ma'msell niet derangeert...?“

Ze voelde de verholten vrijpostigheid in zijn toon, maar ze dorst zich niet te wagen aan haar school-Fransch of haar uit de boeken geleerd Karolisch. Ze knikte.

De Engelschman verscheen, bleef staan om een paar woorden te wisselen met een knap, keurig gekleed meisje aan een andere tafel, en naderde toen, een en al excuus, in avondcostuum.

„'t Spijt me ontzettend,“ zei hij. „U vindt 't niet erg, hoop ik? Die man met dat jazz-kneveltje beweert, dat er geen tafeltje meer is.“

„Volstrekt niet,“ zei ze koel, en zij deed weer, alsof ze alleen was.

Terwijl hij ging zitten, bekeek ze hem over den rand van het menu heen. 't Was een jonge man met een weinig opvallend uiterlijk; met haren, die aan de

slapen iets begonnen te grijzen, een bekoorlijken neus, een vierkante kin, een gewoon kneveltje en heldere grijze oogen, waar ergens iets vroolijks in tintelde. Zoowat dertig, dacht ze. Met eenige verlegenheid werd ze zich bewust, dat hij ook haar bekeek. Wat hij zag was een bleek gezicht, een paar groote donkerbruine oogen, een kleine rechte neus, een gevoelige mond en kin, en een massa mooi bruin haar. Er sprak karakter uit haar gezicht, moed en vastberadenheid, en de trots, die een warm en gevoelig hart verbergt achter een masker van onverschilligheid.

„Een echt leuk Engelsch meisje,“ dacht hij. „Knap ook — als ze wat betere kleeren had en een kleurtje op haar bleeke wangen. Ze schijnt 't niet best gehad te hebben; hard gewerkt en ondervoed en geen ontspanning. Klaarblijkelijk vervallen grootheid. Typiste of gouvernante of zooiets... Maar wat moet ze hier in Paragrad?“

Zijn gezicht stond strak, maar zijn oogen waren nieuwsgierig, toen hij op zijn kreeftenmayonnaise aanviel.

„Een beetje geheimzinnig... Zou ze geld geërfd hebben en er eens uitgevlogen zijn? Neen, dat kan niet. Dan zou ze 't allereerst japonnen gekocht hebben. En ze zou ook niet alleen reizen. Misschien een vrouwelijke journaliste, die bij de vorstelijke bruiloft moet zijn? Neen, die zijn beter gekleed. Wie kan 't zijn, en wat komt ze hier doen?“

Ze begreep iets van zijn gedachten en glimlachte onwillekeurig. Zijn niet-begrijpende blik werd opeens dieper — alsof hem iets te binnen schoot.

„Pardon,“ zei hij opeens, „'t is net, of ik u meer gezien heb. Kan ik u al eens meer ontmoet hebben?“

Er kwam een bijna verschrikte blik in haar oogen. Hij begreep dien terstond.

„Ik wil me niet indringen, heusch niet, gelooft u me. Van dat soort ben ik niet. Er is heusch iets bekends aan u — maar ik kan 't niet thuisbrengen.“

Zij schudde het hoofd.

„Neen,“ zei ze, „ik heb u nog nooit gezien. Ik herinner u zeker aan iemand anders.“ Ze aarzelde en vervolgde toen: „De meeste menschen herinneren aan een ander, vindt u niet?“

Hierna bleef ze weer zwijgen. Ze wilde klaarblijkelijk geen gesprek aanknoopen. Maar nu hij tegenover haar zat, verdween er toch veel van dat verlaten gevoel en de onaangename atmosfeer van den niet meer nuchteren prins aan den anderen kant van de zaal. Hij merkte op, dat ze niets dan water dronk en treuzelde met haar dessert. Ze at een perzik en stond toen op. Er werd aan den overkant een stoel verschoven en ze zag prins Boris wankelend opstaan. Hij keek naar haar.

Vlug wendde ze zich tot den man aan haar tafeltje.

„Pardon,“ zei ze. „Zoudt u me een dienst willen bewijzen?“

„Zeker,“ antwoordde hij aanstonds, „met veel genoegen.“

„Bent u klaar met dineeren? Ja... zoudt u me dan even naar de lift willen brengen?“

Hij toonde geen verwondering. Hij had trouwens de luidruchtige en zeer duidelijke manoeuvre van den prins onmogelijk voorbij kunnen zien. Hij stond onmiddellijk op.

Samen liepen zij de zaal door en de hall in. Toen bleef het meisje opeens staan. Er was niemand in de hall. Bedienden en piccolo's en liftjongens schenen wat vrijen tijd te hebben, omdat hun diensten midden onder 't diner toch niet gevraagd zouden worden. De lift stond leeg en verlaten. En van den kant der deur-opening, die ze juist gepasseerd waren, kwam het geluid van zware voetstappen en het gekletter van een scheede.

„Aan een scène hebben we niets,“ zei de Engelschman vlug. „Gaaf u de trap op. Ik zal den prins wel vasthouden.“

Gehoorzaam ging zij de hall door, naar den voet van de trap. Achter zich hoorde zij de stem van den Engelschman schertsend zeggen:

„Hallo, prins. Wat gaat u doen?“

„G-g-ga uit den weg, D-d-devenish,“ antwoordde de prins in schraperig Engelsch. „Ik wil dat knappe Engelsche meisje spreken, waar je mee gedineerd hebt. Even wel-te-rusten zeggen, zie je? Stel me even voor? Dan ben je een reuzenkerel.“

SINDS ONZE LAATSTE OPGAVE KEERDEN WIJ TENGEVOLGE ONZER

GRATIS ONGEVALLEN-VERZEKERING

DE VOLGENDE
BEDRAGEN UIT
AAN:

EPPO VAN IREN, Veclerveen	f	60,—
L. GIEBELS, Czaar Peterstraat 16, Maastricht	„	50,—
P. BRANDWIJK, Kanaaldijk E 29, Moordrecht	„	30,—
W. DE RIJTER, Treek 42, Rotterdam	„	30,—
Erfgenamen van H. F. W. VAN DODEWEERD, Berkenkamp 55, Enschede	„	600,—
W. M. WULMS, Lithoyenscheweg 25, Helmond	„	250,—
J. C. VREEKEN, Hofdijkstraat 58, Haarlem	„	150,—
D. VERHEIJ, Zeedijk Polder, Zuidland	„	30,—
P. A. POST, Cornelis Houtmanstraat 3, Vlaardingen	„	30,—
G. DUNK, Jacob Catsstraat 76, Rotterdam	„	30,—
	f	1.260,—

VORIG TOTAAL BEDRAG..... f 258.751,—

NIEUW TOTAAL f 260.011,—

DE KINDER-KONINGIN

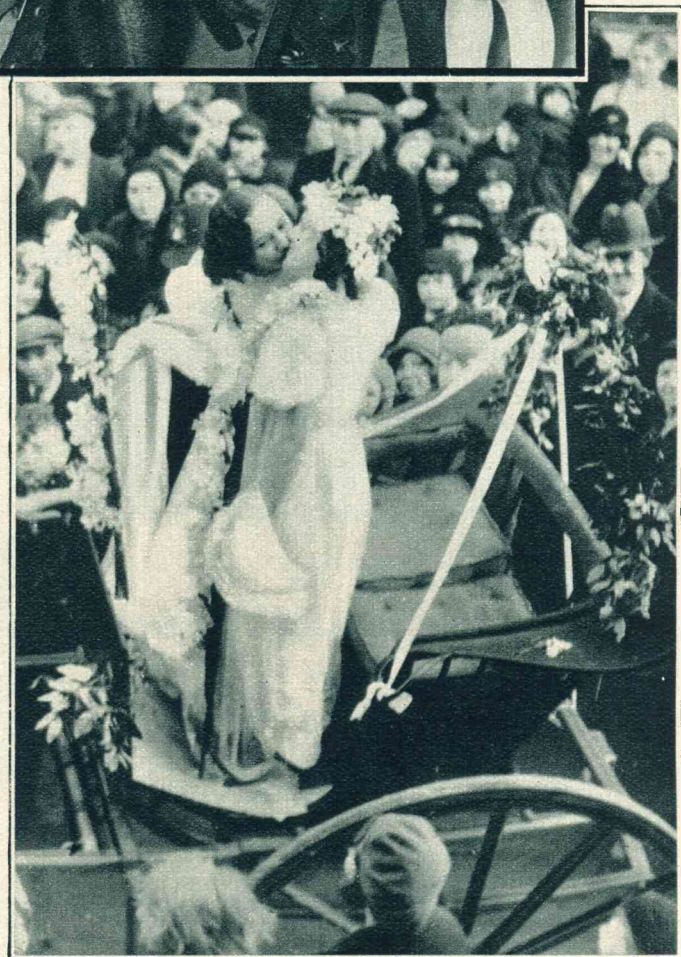
De koningin-keuze, die geheim moet zijn maar waarbij de kinderen rustig van elkaar kunnen „afkijken”.

Als haar grootste voorrecht beschouwt de koningin nog haar rijtoertje op den kroningsdag.

dus een koningin der kinderen, en een koningin die zelf nog kind is. Dat gebeurt ieder jaar in een gedeelte van Londen, dat naar den dichter Robert Browning is genoemd. De verkiezing der koningin is een feest, dat door alle kinderen het geheele jaar met ongeduld wordt afgewacht. Op den laatsten April heeft de verkiezing plaats, zoodat het koninginnetje op den eersten Mei gekroond kan worden. Alle klassen van de Zondagsschool, die het feest heeft ingesteld, kiezen een candidate, waarna de eindstemming komt. De stemming is geheim, maar men begrijpt, dat de kinderen bij elkaar over de schouders kijken, hoe het stembriefje wordt ingevuld. — De kandidaten, die

De sleep-draagster.

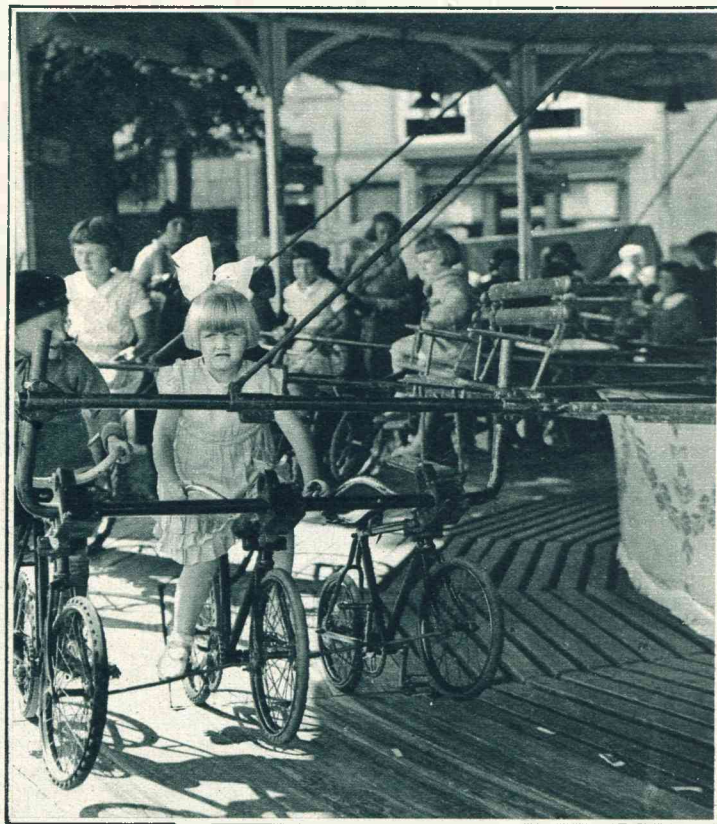
Met een kus legt het afgetreden koninginnetje haar waardigheid neer.

Een gedeelte der eerewacht.

niet gekozen worden, mogen hofdame zijn van de koningin. Op 1 Mei wordt het nieuwe koninginnetje in optocht van de school naar een park gereden, waar zij kroon en scepter van bloemen krijgt. Met een kus van de afgetreden koningin neemt de nieuwe de kinderlijke waardigheid over; twee kleine peuters dragen haar sleep en padvindsters vormen een lijfwacht. Zij is een jaar lang koningin, maar het komt eigenlijk alleen op dezen dag tot uiting, want de rest van het jaar is zij een gewoon schoolmeisje als alle anderen. Wat maar gelukkig is. Alleen moet de koningin gedurende het jaar haar zieke schoolvriendinnetjes bezoeken.

ZEEUWSCH FOTO- NIEUWS

Bruinisse badplaats. Als 't warm is, amuseert de Bruinisser jeugd zich aan de zeezijde en maakt van 't visschersdorp een complete badplaats.

Terwijl geleidelijk overal de kermissen verdwijnen, zeker niet tot ieders genoegen, mag de kermis te Vlissingen zich nog in veler belangstelling verheugen. De nieuwe attractie voor de jeugd op de Vlissingse kermis: „Allemaal op de fiets!”

Bie ons op 't durp

Ze bin over de brieven ineens nie mi te spreken. Nico van d'Ouwe 'Oeve die gistere bie m'n was zee: Ik begriep nie, Pier, da jie noe altied mae over 't durp kiest. Dienk jie noe da de menschen in stad dae wat om geve? Bel neent, da stieng in de Zendenaar ok à van de weeke, dat z' in Den Aog d'r ooren te luusteren legge (ja, noe mò je nie lache, wan zò stieng 't 'et er) nae de stemme van 't platteland.

'Oor is 'ier, Nico, zee ik, da mag noe wè wat van an weze, mae z'andele d'r in Den Aog dan toch glad nie nae. Wees toch wiesder, dienke je dazze nae zò' boere vint wille luustere?

Dà mò je toch zò gauw nie zegge, zee Nico. Je weet dà 'k as takseteur nogà's me 'ooge 'eeren in anraekienghe komme, en een stuitje geleje zee d'r een: Wien is toch dien Pier van 't Hof? Zukke kaerls moste m'n wee in de Kaemer è, das vast gin praeter, mae een doener!

Ik zegge: ei, en 'um zee: ja, 't is waer, en jie kan best is over wat 'oogers schrieve, dà zeg ik je dan noe is!

En toen bin 'k an 't dienken 'egae, en toen nae den domenee, wan das een man, die 't goed mie de menschen voor 'eit, en die zee ok: Prombeert 'et is, zee 't 'n, jie bin toch den eesten den besten nie, en j'ei goed rond 'ekeke in je leven.

Afijn, mae de vrouwe zee: Bluuif jie mae bie de verkes, wan ik zie ik d'r niks in. Mae das wuvepraet, dà begriep je.

Noe, à je 't dan mien vraegt, dan me 'k je eerst zegge, dat 't in Duisland glad nie goed gaet. Bè neent, 't lieken nergest op. Sins dazze dien keizer we 'ejogen è, gieng 't een bitje beterder, mae in plekke dà 't niks dee as 'out kappe, begost 't 'n wee rond te buzen en stieng 't 'n mae overal te vienken, en noe is 't wee mis.

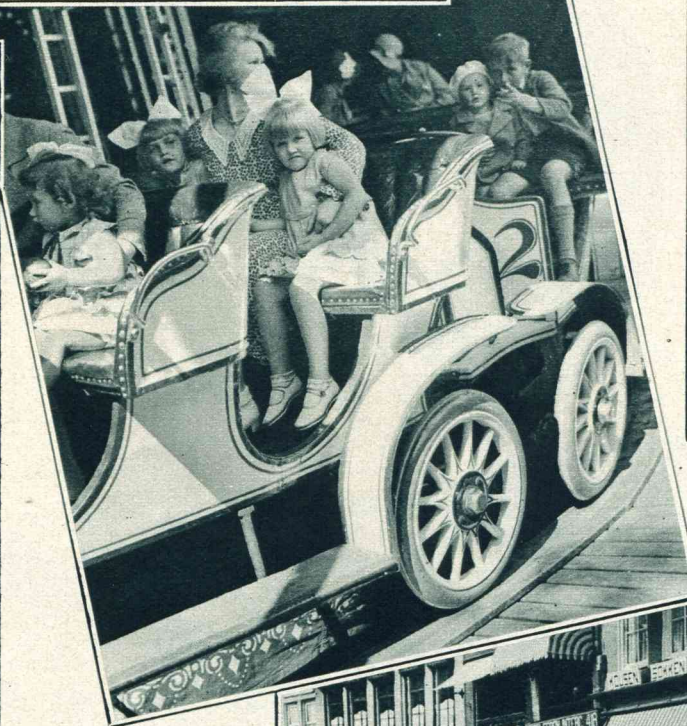
'k Bin is eens in Duisland 'ewist, mie een vereenigienghe. Me stienghe toen op een trem, en toen was 't 'r een kondekteur, en die maekte ruzie mie een stik meneer omdat 't 'n nie gauw genogt uut de wig gong, en 'um wier d'r uut 'estierd. En noe mò je begriep da dien meneer een geleerden prefesser was, ma tegen den kondekteur à 't 'n niks in te briengen, en zò is 't noe overal in Duisland, ze binne allegaere bang voe een vint die een uneform draegt. Dan mò je 'ier op 't durp komme; Sies den veldwachter is blieje à 't 'n wà voe je doen kan. Nee, dà bin van die dienghen die ken 'ier nie. Stel je noe is voor, damme 'n 'ier ok is zò'n Ietler kreghe, die vint is toch mae slaeger 'ewist, en 'k zie 't nog nie 'ebeure, dà Nelis Versprange, das onzen slachter, uut spreken gaet en mie z'n kapes de boel omvarre wil gooie. 't Zou d'n ok nie glad zitten, kà je begriephe. Ie 'eit eens is 'esproke voe de slachtersvereenigienghe, en toen è z'erope: Neel, gae jie mae wee bieftik kappe, wan 't is mie joe toch gin spetter Afijn, ik wil ik je dan wè zegge, dà 'k van 'eel de toestand niks goes verwachte. Bel neent. Dae in Geneve ok à, dae zitte ze mae te klessen, en 't is gin mieter en 't wor gin mieter ok, dà kan ik je noe nog wè vertelle.

Van de weeke was 't 'r voe 't nut zò 'n vint, en die kleste mae raek over de vrede en zukke dienghen, mae toen bin 'k naedrand op 'estae, en toen è 'k 'ezeid: Man, juldier bin praeters, mae gin doeners. Wulder è niks noadig as in elk land een paer flienke kaerls die nie te koop bin, en d'r eige nie laete betaele om te zeggen zò à 't nie is.

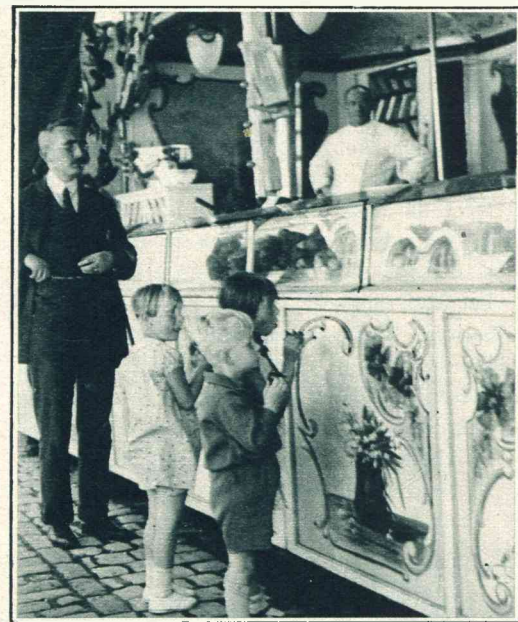
En dà mò je noe mae's van mien anneme, d'r kom gin verandierienghe voe dà d'r andere menschen an 't stier komme.

Alle, zwieg 't 'r mae van.

de groetenisse,
PIER VAN 'T HOF.

Gemoderniseerde kermisgenoegeens. De auto's hebben de paarden ook hier vervangen.

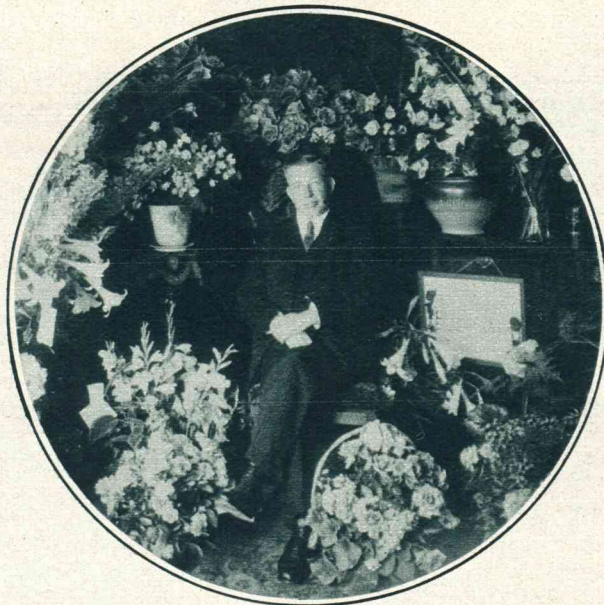
De oliebollekraam blijft bestaan

Zal Middelburg in sommige straten een éénrichtingsverkeer krijgen? Hoezeer dit op sommige hoeken noodig is, blijkt wel uit deze foto op den hoek van de markt en de Lange Delft.

In de Zeeuwsche klompenmakerij te Goes. Machinale bewerking en arbeid met de hand.

De „Kunstkring Het Zuiden“ opende in het badpaviljoen te Vlissingen zijn reeksschilderijtentoonstellingen, die hij van plan is dit jaar te geven, met werken van de leerlingen van den heer Jacobs, leeraar-kunst schilder aldaar. Zonder aan het werk der overige exposanten te kort te willen doen, die allen verdienstelijk werk lieten zien, reproduceeren we een schilderij van den heer Pluyms uit Middeburg...

en 't zicht op Oud Vlissingen van den heer van der Steen uit Vlissingen.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit de hoofdstad der provincie, dat j.l. Zaterdag drie jeugdige Zeeuwsche boerinnen met een vliegtuig der K.L.M. naar Croydon afgereisd zijn.

'n Teeken des tijds, stond er onder het bericht. Wel neen! Niets anders dan 'n symbool van de boterprijzen die ook de hoogte invliegen.

Uit Tholen schrijft men ons, dat aldaar een Liedertafel is opgericht, waaraan thans reeds achttien heeren en dames hebben plaats genomen.

Het eigenaardige van het geval is, dat een al te zakelijke zakenman sindsdien geregeld aan den dirigent de prijsnoteringen van het zangzaad en de lijsterbessen stuurt. Foei!

Men seint ons uit Ierseke, dat de „Vebo“ (ver. tot bev. van oestercultuur) niets minder besloten heeft dan om een geheele reeks journalisten uit te noodigen op een boottocht en een oesterfuij.

Daar dit met het kennelijke doel geschiedt om de krantenschrijvers te animeeren tot redactioneele reclame, zal de voorzitter van den journalistenkring aan de deskundigen van 's Rijks muntenkabinet de vraag voorleggen of een oester ooit kan vallen onder de categorie steekpenningen.

De Middelburgsche raad heeft besloten tot aankoop van de buitenplaats „de Griffioen.“ Ingewijden verzekeren, dat deze lusthof zal moeten dienen voor een gezondheidsoord ten behoeve der doodzieke stedelijke financiën.

Onze correspondent te Sluis telegrafeerde ons, dat de grenskommiezen aldaar een groote kist in beslag genomen hebben, die geheel gevuld met boter bleek.

Gelukkige mannen! Witte raven! Want er zijn niet veel landgenooten meer voor wie het botertje tot op den boom is.

Nog vernamen wij uit Ierseke, dat de woningen in de Oude Torenstraat bij ieder regenbuitje onder water loopen. Daar er nog geen neiging schijnt te bestaan om deze huizen af te keuren, zal het 't beste zijn dat men ze omwerkt tot een „gemeentelijke bad-en-zweminrichting-bij-slecht-weer.“

Een ingezetene te Goes ontving dezer dagen een zware baal suiker, welke bij nadere bezichtiging van het adres bestemd bleek voor het personeel van het postkantoor.

Deze ambtenaren verstaan pas de schitterende kunst zich het leven aangenaam te verzoeten. Bravissimo!

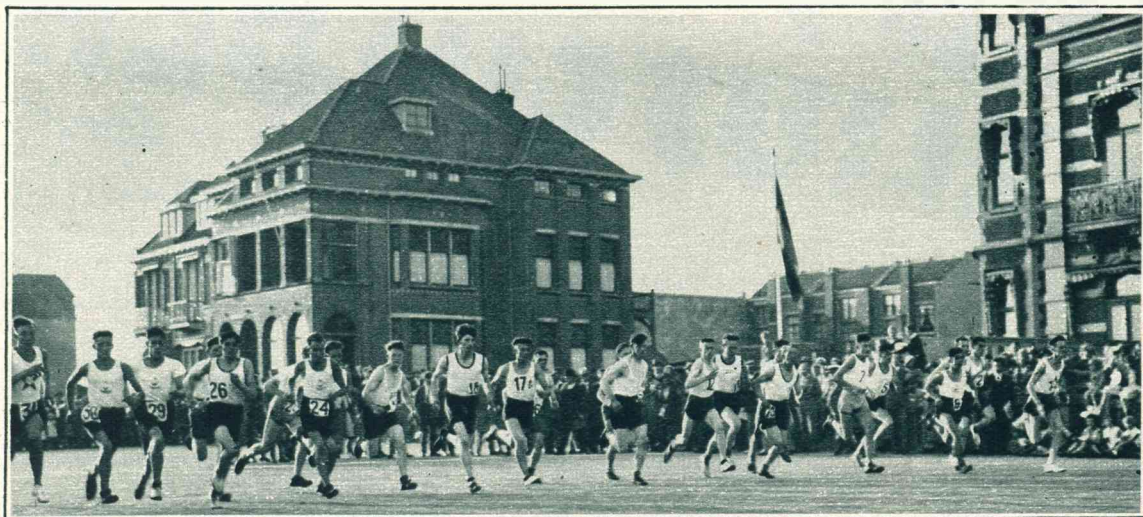
De vroede vaders van 's-Gravenpolder hebben het besluit genomen om den gemeentebeerbak op te laten ruimen. Het denkbeld werd geopperd om dit uit zuinigheids- zoowel als uit volksgezondheidsoogpunt te laten verrichten door werklozen, die behoefte aan verandering van lucht hebben.

Tot de volgende week, dames en heeren!

De heer S. Minderhoud Sr., Vlissingen, herdacht 1 Juli 1932 den dag dat hij 25 jaar geleden als procuratiehouder bij de firma de Bruyne en Co., Vlissingen, werd werkzaam gesteld. Tal van prachtige bloemstukken werden den jubilaris als bewijzen van erkentelijkheid door verschillende maatschappijen en corporaties toegezonden.

Hollands landschapschoon: langs de Zaan.

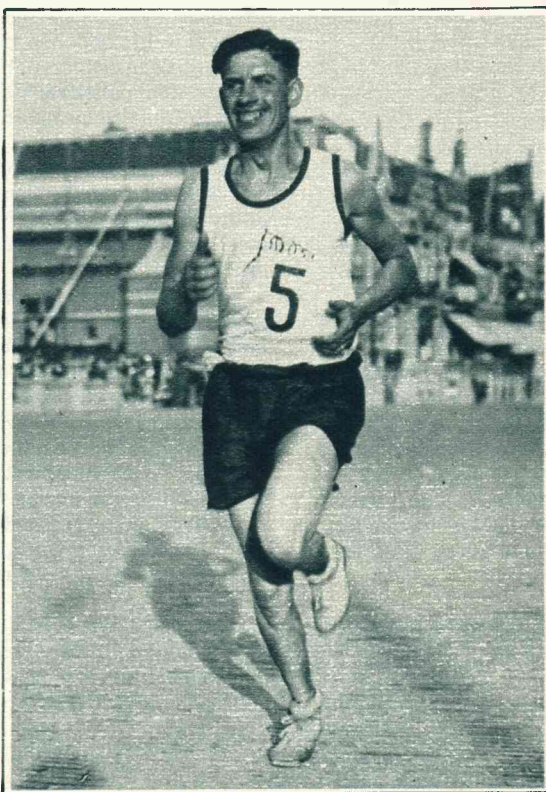
De vierde boulevard-loop te Vlissingen. Nadat burgemeester van Woelderen het startschot heeft gelost, vertrekken de 29 deelnemers.

ZEEUWSCHE SPORT

De Boulevard-loop te Vlissingen, georganiseerd door de Vlissingsche Athl. Ver. „Marathon”, 'n telken jare terugkeerend sportief genoeg. Onder buitengewoon groote belangstelling, zoowel van de zijde van publiek als athleten en athletiek-officials is deze loop j.l. Zaterdag weer gehouden. Niet minder dan 29 loopers verschenen aan den start, waaronder een groot aantal van D.O.S. te Rotterdam. Jan Zeegers liet jammer genoeg verstek gaan, want al zou de strijd naar onze meening nog minder geweest zijn, dan hij nu reeds was om de eerste plaats, het is toch altijd weer een van de grootste aantrekkingskrachten voor het publiek, als bekend is, dat een looper van naam zal deelnemen. Nog eenige andere goede bekenden van buiten de provincie waren ondanks hun inschrijving niet op het appel verschenen, zoo o.a. A.A.W. Wolf van Vlugh en Lenig. Het is altijd een tegenval voor het publiek als op 't laatste moment blijkt, dat eigenlijk „de groote attractie” vervallen is. Voor de organisatoren van den loop, die hier machteloos tegenover staan, is het geen mindere teleurstelling, daar zij weten, dat de propagandistische voordeelen van deelname door Jan Zeegers en anderen groot is. Niettemin bleef nog een flink aantal loopers van klasse over, om goed werk te zien te krijgen. De weersomstandigheden werkten mee om een vlot en goed verloop te waarborgen, de organisatie was in orde, terwijl de op het programma voorkomende namen reeds bij voorbaat een goede prestatie waarborgden. Het is ook een goede prestatie geworden en dat niet alleen van de eerste aankomenden, doch ook van de Zeeuwen. De eerste Zeeuw was, zooals algemeen verwacht was, v. Sorge (Marathon), die als No. 5 de finish passeerde, zooals gewoonlijk in uitstekende conditie. Voor een kleine verrassing zorgde evenwel Kambier (E.M.M.) door direct achter v. Sorge met minniem verschil als No. 6 te eindigen. Wij moeten hieruit concluderen, dat Kambier weer terrein wint na een periode van inzinking en misschien is de tijd nabij, dat v. Sorge weer eens een tegenstander krijgt, die hem niet direct zal over-

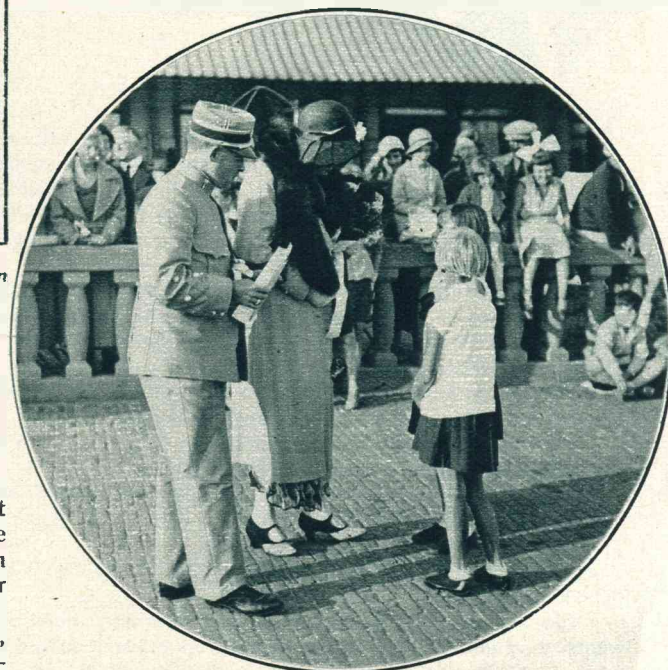
winnen, doch hem wel zal dwingen zich ook tot het uiterste te geven om op den langen afstand de baas te blijven. Het zou de prestaties van onzen kleinen Zeeuwschen lange-afstand-kampioen naar onze meening slechts ten goede komen.

Een volgende Zeeuw, Bruinooge (Marathon), die op de Zeeuwsche kampioenschappen door on-

De boulevard-loop te Vlissingen. De Rotterdammer P. Hartman Jr. (D. O. S.) bereikt als eerste de finish.

tactisch loopen en slecht verdeelen van zijn krachten niet de prestatie leverde, waartoe hij ons wel in staat leek, bezette nu lang geen slechte plaats. Een looper, die onder de groote groep middelmatigen dreigt verloren te gaan en die toch naar onze meening onder de „goeden” te brengen is, is v. Maris (Marathon). Na aanvankelijk snel opkomen te zijn is hij den laatsten tijd weer wat achter-

Een aardig momentje tijdens den boulevard-loop te Vlissingen. Mevr. v. Woelderen ontvangt, in het bijzijn van hoofdinsp. Toussaint, den voorzitter van de athletiekvereniging „Marathon”, een bloemenhulde, aangeboden door een paar jeugdige Vlissingschen.

op geraakt, wat o.i. niet noodig is. Wolf (E.M.M.) is ook nu weer gebleken niet de man voor deze wedstrijden te zijn, doch meer een kracht op de middellafstanden, zooals hij op de kampioenschappen onaanvechtbaar bewezen heeft.

Intusschen is de beker gewonnen door P. Hartman (D.O.S.) Rotterdam, die tegelijk het record van J. Arnold (B.A.C., Breda) winnaar 1930 brak, door de 3600 meter af te leggen in 11 min. 6 3/5 sec. Het record van Arnold stond op 11 min. 21 sec., een aanmerkelijke verbetering dus. De winnaar van het vorig jaar, Stevense, was niet aanwezig om zijn bezit te verdedigen. Als tweede arriveerde J. Hoogeveen, A. V. '31, Rotterdam in 11 min. 15 4/5 sec., gevolgd door J. Hoogeweg (Hellas, Utrecht) en W. F. Schmidtke (A.V.A.C., Amsterdam). Hierna kwamen zooals wij hierboven reeds vermeldden, de beide Zeeuwen. Kambier deed op het laatst nog een poging om van Sorge te passeeren, doch deze sloeg den aanval resoluut af. Veel strijd was er niet en ook niet zoo heel veel verschil in binnenkomen. Geruimen tijd is de geheele groep bij elkaar gebleven na den start en er was reeds een behoorlijke afstand afgelegd, voordat zich een lang lint van loopers vormde, dat in vlug tempo den Boulevard nam.

D.O.S. Rotterdam behaalde met 20 punten den Vereenigingsprijs, welke vorige jaren 1930 en 1931 door Hellas te Utrecht werd gewonnen.

Fraai overzicht van 't traject bij de finish, waar Zaterdag j.l. de loopers elkaar den palm der overwinning betwistten.

Een spannende strijd uit den boulevard-loop van Marathon. De kamp om de 4e, 5e en 6e plaats, waarbij v. Sorge de sterkste bleek van de Zeeuwsche loopers.

HET TESTAMENT VAN CORNELIUS GULDEN

door
LUDWIG VON WOHL

Wat blijft?" riep Tommy.

Op 't hooren van de taal, die hij in een vroeger tijdperk had moeten spreken, ging de man in 't Duitsch voort:

„Ze zitten allemaal op jullie te wachten, ze hebben toch zeker betaald? Maak maar een beetje voort! Waar wachten jullie op?"

Maar terwijl hij hen aankeek, begon er plotseling ambtelijke twijfel in hem op te duiken.

Het ongeduld van de dertig of veertig boeren, die op hun voorstelling wachtten, had zich op hem overgeplant; hij was het moe, de menschen tot kalmte aan te manen, en was naar den wagen gekomen, om de luie acteurs naar buiten te halen.

De figuren echter, die hij nu in het halfduister van den woonwagen zag, maakten geen erg Zigeunerachtigen indruk.

Bovendien schenen de twee zich niet heel zeker van hun zaak te voelen.

„Kom er eens uit," beval hij wantrouwig.

„O joei," zei Flox, zooals de heer Spitz altijd deed, wanneer hij een brief over belastingzaken ontvangen had.

Zij aarzelde. Ook Tommy aarzelde.

„Kom er uit," zei de veldwachter nog eens. „En 'n beetje gauw... anders kom ik er in."

Flox en Tommy gaven er de voorkeur aan, hem buiten den wagen te woord te staan. Zij waren niet gesteld op verdere ontdekkingen. Er zat niets anders op.

De dikke trok een geweldig dienstboek uit zijn zak en ging ijverig aan een potlood staan likken.

„Wie bent u?"

Tommy zuchtte.

„Thomas Quint, Amerikaansch staatsburger."

De veldwachter kneep het eene oog toe.

Een Amerikaan? Dát?

Zoo onnoozel waren ze in Tsjecho-Slowakije niet.

Amerikanen hadden een auto, en in ieder geval een schoonen boord en een zindelijk pak kleeren aan...

Zoo heelemaal ongelijk had hij niet.

Maar Tommy had zich in geen drie dagen kunnen verkleeden — en wat de zaak nog bespottelijker maakte: onder zijn overjas droeg hij nog zijn smoking, vanwege het theaterbezoek.

In de dorpen, die hij tot nu toe was doorgekomen, had hij zich natuurlijk niet lang kunnen ophouden, maar bovendien was er daar ook geen fatsoenlijk costuum te krijgen geweest. Hij had zich moeten bepalen tot het aanschaffen van een breede grijze das, die de winkelier in Tschuschkowitz hem met een minachtend lachje voor vier kronen gelaten had. Grijs! Wie droeg er nu een grijze das! Maar het ding was zoo breed, dat het 'n groot stuk verborg van het ontzettend verkreukelde overhemd.

De veldwachter schreef naam en geboortedatum en geboorteplaats met een zeer wantrouwig gezicht in zijn boek; toen hief hij den hoekigen schedel weer op, waaruit boven den baard een vleezige neus ver naar voren stak, en vroeg:

„En wie is die persoon?"

„Deze dame, meneer de wachtmeester, is mejuffrouw Georgina Winter, uit Berlijn."

Dame! Dame uit Berlijn!

De gewapende macht bekeek eens kalm het meisje, dat voor hem stond in een costuum van vuile grijze voddën.

Ze kregen hier in Wochowitz niet alle politieberichten uit Praag, maar het leek hem tamelijk zeker, dat er een verzoek tot aanhouding van dit jonge paar moest zijn uitgevaardigd.

„Hebben jullie papieren?" vroeg hij, en het verwonderde hem niet in het minst, dat zij als uit één mond met „neen" antwoordden.

Tommy zuchtte nog eens. In gedachten maakte hij eenige keeren aanstalten, om den beambte omtrent den waren toestand in te lichten. Maar ten slotte zweeg hij toch maar.

Hij begreep, dat de dappere nooit van zijn leven ook maar de helft zou kunnen gelooven, van wat hij hem zou moeten vertellen.

Het was nog een geluk, dat het edele klaverblad achter in den wagen het niet in zijn hoofd kreeg, spektakel te maken. Als de veldwachter daar die drie vond, geboeid, waren zij niet alleen landloopers, maar ook straatroovers, en vóór dan alles opgehelderd was, prikte hij met een grijzen baard.

Flox echter had een idee.

„Weet u wat u doet, wachtmeester? Laat ons doodgewoon over de grens zetten — naar Duitschland, waar we thuishooren. Dan hebt u geen last van ons, u bent van de verantwoordelijkheid af, en alles is in orde."

De veldwachter klapte zijn boek dicht, stak het weg, haalde een rood-blauwgeruiten zakdoek te voorschijn, gebruikte dien luidruchtig en sprak: „Dat zou je zeker wel willen... Wie weet, wat jullie uitgehaald hebben. Voorloopig neem ik jullie in hechtenis onder verdenking van landlooperij. Ik zou maar kalm meegaan."

Veelbeteekenend greep hij naar het gevest van zijn sabel. Tommy keek Flox aan, Flox keek Tommy aan. En toen zuchtten zij beiden.

Uit de schouwburgtent der Zigeuners waren boeren te voorschijn getreden; die keken toe bij de arrestatie, en liepen een eindje mee.

Dat was een grootere sensatie dan het heele circus, daar begonnen ze tòch niet te spelen.

„Kunnen we van 't politie-bureau naar Berlijn laten telegrafeeren, wachtmeester?"

„Loop nou maar kalm door. De rest komt allemaal vanzelf."

Zij hadden het dorp al spoedig bereikt. Uit alle huizen staken hoofden naar buiten.

Het gerucht was den misdadigers verre voorafgegaan; uit een der huizen trad een dikke heer, die den veldwachter een zwaarwichtigen sleutel overreikte.

Zij gingen verder. Tot zij voor een eigenaardig hoog en smal houten gebouwte stonden.

Onderaan was er een buitengewoon groote deur, die door den veldwachter met den sleutel geopend werd.

„Ga maar binnen!"

„Wat... wat is dat hier?" vroeg Tommy ontzet.

„Da's nogal duidelijk — het brandspuithuisje. Wat anders?"

„Jawel, maar... u zou ons toch naar 't politie-bureau brengen?"

„Dat hebben we niet in Wochowitz, daar moeten we voor naar Tschuschkowitz."

„Dan verlang ik, dat we daar heengebracht worden!" riep Tommy. „We zijn geen misdadigers, meneer, al hebben we toevallig onze papieren niet bij ons. Ik eisch, dat we aanstonds voor den politie-rechter worden gebracht. We hebben haast. Er moet vandaag nog naar Berlijn getelegrafeerd worden! Er moet..."

„Houd je bedaard! Over vandaag hoef je niet eens te denken. Ik heb nog meer te doen. Morgenochtend worden jullie verder getransporteerd, en dan kun je den politierechter in Tschuschkowitz zooveel vertellen, als je maar wilt. En maak nou maar gauw, dat je d'r in komt, verdikkeme."

Achter den veldwachter stonden er een stuk of twaalf boeren. Er was niets te beginnen. Tandknarsend volgde Tommy Flox in het spuitenhuysje.

„Ik zal jullie op moeten sluiten," zei de veldwachter, „de eene vóór, de andere achter. Anders vernielen jullie me den boel maar. Er zijn er wel eens meer op mekaar schouders door 't raampje geklommen, als we er twee tegelijk hadden."

Tommy begreep niet, hoe zoo'n ontsnapping mogelijk was. Hij zou in ieder geval tijd genoeg hebben, om te zien, of ze met list en geweld aan de macht der wet zouden kunnen ontsnappen. Hij liet zich dus maar kalm naar het achtervertrek brengen, waar emmers stonden en een paar slangen lagen, hoorde de tusschendeur sluiten en een minuut later de groote buitendeur.

„Ben je daar, Flox?" riep Tommy door de deur heen naar de ruimte, waar de „groote" brandspuit stond.

„Ja," riep het meisje met een benepen stemmetje.

„Heb je iets om op te zitten?"

„Ja," antwoordde Flox, „een stapel hout."

„Proost," zei Tommy.

Hij zweeg en keek rond, maar hij zag niets nieuws dan twee brandweers-helmen.

„Zouden we hier den heelen nacht moeten blijven?" riep Flox. Haar stem klonk minder beverig dan even tevoren.

„Absoluut... arme schat," beklagde Tommy haar.

„'t Is hier niet zoo prettig als thuis," zei Flox, „maar..."

„Maar?"

„'t Is altijd nog beter, dan in dien wagen van meneer Filipescu."

„Gelukkig," trachtte Tommy zich goed te houden.

„Wat ik zeggen wou," begon Flox weer. Haar geluid klonk veel dichterbij — klaarblijkelijk was ze vlak bij de dikke eiken deur gekomen. „Zou Filipescu..."

„Maak je daar maar geen zorg over. Die geeft op 't oogenblik een voorstelling, net of er niets gebeurd is. Ik heb me eerst al verwonderd, dat hij zich heelemaal niet liet hooren, toen wij met den Sherlock Holmes van Wochowitz praatten — hij had op allerlei manieren kunnen laten merken, dat hij er was — maar nu begrijp ik 't. Hij was natuurlijk nog veel banger voor de politie dan wij. Reken er maar gerust op, dat hij morgenochtend een heel eind uit de buurt is."

„Gelukkig."

„Maar als we in Berlijn zijn... Konden we tenminste maar telegrafeeren! Wie weet, wat daar onderwijl gebeurt."

Flox zuchtte. Tommy zuchtte. Toen gingen zij ieder op een stapel hout zitten, aan weerszijden van de deur.

Dit gebeurde meer dan vierentwintig uren na het bezoek van Renée Malvy aan den heer Pietsch.

Het was al twee dagen geleden, dat de oude heer Gulden te Davos overleden was.

De opening van het testament was dicht op handen.

EENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

Het is een zonderling, maar niet te ontkennen feit, dat wereldschokkende gebeurtenissen, dingen, die de ernstigste gevolgen na zich sleepen, dikwijls van de kleinste kleinigheden afhangen.

De strijd om het huis Mahrenholzstraat 17 had ongeloofelijke afmetingen aangenomen.

De gegadigden deinsden voor geen enkel middel terug; er werden ingewikkelde plannen gesmeed en verijdeld, een jong meisje werd ontvoerd, een oude heer bijna vermoord, zes huisgezinnen werden tot wanhoop gedreven, een groot tooneelspeelster leverde een meesterlijke scène gratis... en toch zou uit dit alles nog geen beslissing gevolgd zijn, als Siegfried in den ondergrondse niet verkeerd was overgestapt!

Dat kwam zoo:

Hij was den vorigen dag, met het heele gezelschap huurders van 't perceel Mahrenholzstraat 17, naar de villa getrokken van de plotselinge redster uit den nood.

Maar hoeveel haast de heer Pietsch ook maken wou, er doken problemen op, die men niet maar zoo in een handomdraaien kon oplossen.

De heer Pietsch had maar staan pleiten: Gebruiken jullie nu in 's hemelsnaam de zeldzame gelegenheid zoo gauw mogelijk, zorg dat er contracten geteekend worden, dan zijn jullie veilig. Maar als je wacht... je weet, hoe kunstenaars zijn... straks slaat dat rare schepsel weer om, en dan is jullie villadroom uitgedroomd."

Dat was wel waar, maar met de vierentwintig vertrekken in zessen te deelen, waren ze er toch maar niet. Bij die deeling, door den postambtenaar opgesteld, vielen de grootste vertrekken aan de familie van dien heer ten deel — en Bleisenkel kreeg onder andere een badkamer. Hij verklaarde echter, desnoods liever heelemaal niet meer te baden, dan in een villa te wonen, en niet eens een salon te hebben. Mevrouw de weduwe Ilona Manthey wou belist een kamer aan den voorkant en een aan den achterkant hebben en dat ging niet, als men vast wilde houden aan het logische beginsel: kamers, die in elkaar loopen, moeten door één en hetzelfde gezin bewoond worden. En ten slotte was alles doodgeloopen in een schreeuwende ruzie tusschen Bleisenkel en mevrouw Giesecke: er was een rommelkamer, die de tekenaar voor zijn schilderijen wou gebruiken, terwijl mevrouw Giesecke er haar kindervasch wou drogen.

De prachtig behangen muren der villa daverden van de woedende argumenten en tegenargumenten.

De heer Pietsch wou als bemiddelaar optreden, en kreeg toen zelf van beide kanten de volle laag. Niemand kon ook maar de meest bescheiden opmerking maken, of er volgde een kwartier revolutie. Alleen de arme mevrouw Winter had zich kalm en stil gehouden.

Het was tenslotte geen kleinigheid, als je niet spoorloos verdwijnt... Ze had bij de politie geïnformeerd, en die had niets te weten kunnen komen. Meneer Quint was óók verdwenen; die was met zijn auto bij een garage kort voor Dresden aan komen rijden, en had benzine ingenomen. Hij was echter alleen, en van het meisje was er geen spoor te vinden geweest.

Jammer. 't Was zoo'n aardig kind, en keurig... Ze wilde zich nooit met iemand bemoeien, met hem niet en met Bleisenkel niet, en toch mochten ze haar allemaal graag... Wie weet, wat haar overkomen was...

Er schoof zich plotseling een groot bord midden in zijn gedachtengang. Het was een langwerpige bord, wit geëmailleerd, met in zwarte letters het opschrift: Breitenbachplein.

Toen besefte Siegfried Blutstein, dat hij vergeten had, over te stappen... en dat het nu lang niet makkelijk zou zijn, precies om vier uur weer in de villa te komen, zooals hij met de andere huurders had afgesproken.

Hij ergerde zich, reed een paar stations terug, moest nog een trein voorbij laten gaan, omdat die propvol was, en bereikte eindelijk de villa, meer dan een half uur te laat.

De heer Pietsch kwam hem stormachtig tegemoet.

„Wat bent u toch laat, meneer Blutstein! Ze zitten allemaal op u te wachten! U hebt zeker geen woning nodig, hè?”

„Hm... wie is allemaal?” zei Siegfried Blutstein, en hij hing rustig zijn hoed aan een haak.

„Wie er allemaal zijn? Alle huurders uit de Mahrenholzstraat natuurlijk, en meneer Magnussen en ik. Alle moeilijkheden zijn opgeheven en we gelooven, dat u geen moeilijkheden had. Dus...”

„Wie is die meneer Magnussen?” vroeg Blutstein. „Wat moet die erbij?”

„Meneer Magnussen is de nieuwe huurder van het huis in de Mahrenholzstraat. 't Kan hem niet schelen, of 't er 's nachts spookt; hij heeft 't alleen maar nodig voor kantoorlokalen. Maar hij wil er graag zoo gauw mogelijk in, daarom heeft hij zich bereid verklaard, de verhuiskosten voor alle zes de partijen te betalen.”

„Da's aardig... die meneer schijnt goed in zijn geld te zitten.”

„We hebben 't contract opgesteld, ze zijn 't op 't oogenblik aan 't onderteekenen.”

„En hoe is 't met 't rommelkamertje?”

„Welk rommelkamertje?”

„Waar ze ruzie over hadden; krijgen we geen vechtpartijen, als we hier eenmaal zitten?”

De heer Pietsch keek Blutstein aan als een generaal, bij wien de jongste luitenant op het belangrijkste oogenblik van den slag komt vragen,

Hongerig

of hij een paar sigaretten kan gaan halen. Toen keerde hij zich, zonder te spreken, om en schreed naar het groote salon; daar stonden allen om een tafel heen, waaraan een heer zat.

De postambtenaar was juist bezig, zijn handteekening te zetten. Hij legde de pen neer.

„Hier hebben we meneer Blutstein ook, meneer Magnussen,” zei Pietsch. „Prachtig. Zijn handteekening is de eenige, die nog mankeert. Als ik u verzoeken mag, meneer Blutstein...”

„Jawel, maar... ik weet nog niet eens...”

„Maar eh... alles is toch in orde? U kunt er in trekken, wanneer u wilt, morgen, of over drie dagen, of over een week... We hebben alleen het contract op den eersten van de maand gezet, dat is eenvoudiger...”

„Maar 't is vandaag toch de dertiende?”

„Ja, ik geloof 't wel... ja ja! Maar nu moest u toch heusch maar maken, dat er een eind aan komt, meneer Blutstein. We hebben toch al zoo lang op u moeten wachten...”

Siegfried Blutstein trok zijn dunne wenkbrauwen omhoog, toen greep hij de pen, en begon bedachtzaam zijn handteekening te zetten.

Hij begreep zelf niet, waarom hij daar zoo'n onaangenaam gevoel bij had.

„Zoo, dus...” zei Edgar Magnussen, en hij greep den hoek van het blad papier alvast tusschen de vingers.

Op dat oogenblik kwam er iemand de kamer binnenstuiven, Siegfried Blutstein vloog een paar meter opzij, en het blad papier met de handteekeningen werd den heer Magnussen bliksemsnel tusschen de vingers vandaan gegrist.

„Goeden middag,” zei Tommy Quint vriendelijk. Zijn ademhaling echter ging zeer snel.

Hij keek den kring rond, en knikte geruststellend naar mevrouw Winter. „Wat gaan jullie toch beginnen, kinders... Ik geloof waarachtig, dat ik geen seconde mijn hielen lichten kan, of jullie begaan de grootste stomiteiten.”

„Wie bent u?” vroeg Edgar Magnussen woedend, en hij stak de hand uit naar het blad papier.

„Kent u me niet meer?” vroeg Tommy terug. „Ja, we hebben elkaar ook maar een paar seconden gezien... weet u nog wel? In de kleedkamer van juffrouw Malvy. Enfin, ik ben blij, dat ik zoo netjes op tijd boven water ben...”

„Geef hier dat contract!” schreeuwde Magnussen.

„Direct,” zei Tommy, en hij scheurde het vel papier middendoor.

De huurders lieten kreten hooren.

Edgar Magnussen kwam van zijn stoel, en kwam snel naar Tommy toe... maar plotseling bleef hij roerloos staan.

Flox stond midden in de kamer.

Flox, die nu in verzekerde bewaring aan den anderen kant van de grens moest vertoeven.

Dus ze was Saczewski ontsnapt...

Dat was het einde.

Hij liet het hoofd zakken, wierp een korten, schuwen blik op de algemeene verwarring om hem heen... en stormde de kamer uit.

Een oogenblik voelde Tommy neiging, hem achterna te gaan en tegen te houden. Maar onmiddellijk gaf hij die gedachte op.

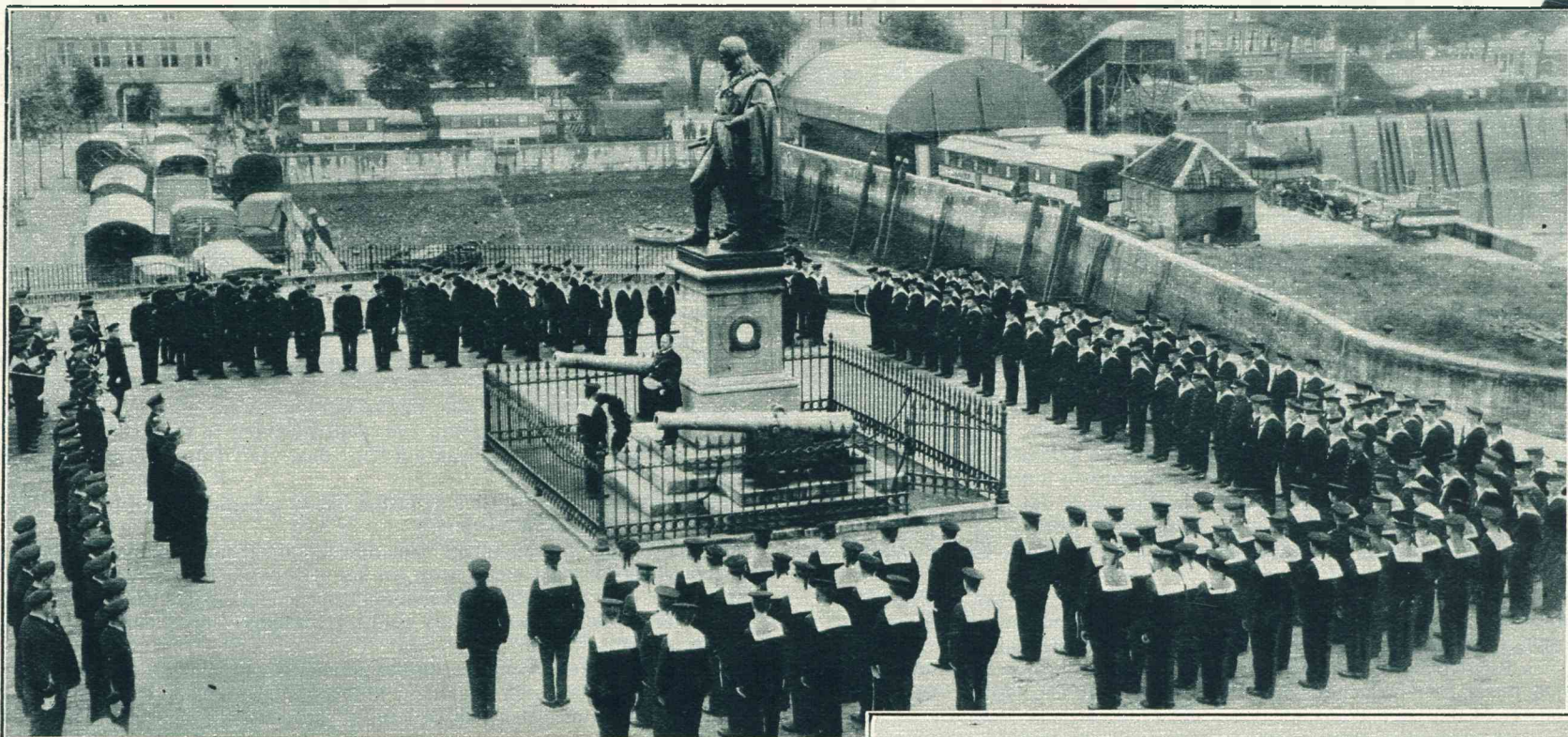
Hij had de handen meer dan vol, om zich te verweren tegen de stormachtigheid rondom hem heen.

Mevrouw Winter was Flox om den hals gevallen; het meisje kon niet spreken.

Tommy hief beide armen omhoog, om stilte te verkrijgen.

„Een oogenblikje! Over vijf minuten mogen jullie me doodslaan, of kielhalen, of wat je maar wilt... Als ik maar eerst even een verhaaltje mag vertellen...”

De Zweedsche marine-attaché te Parijs, tevens verbonden aan het gezantschap te Den Haag, heeft op Woensdag 20 Juli een krans gelegd aan den voet van het standbeeld van M. A. de Rugter te Vlissingen.

Van de verdwijnende soort. Een kijkje bij den tol te St. Kruis, die in 't begin van 't volgend jaar waarschijnlijk zal verdwijnen.

ZEEUWSCH

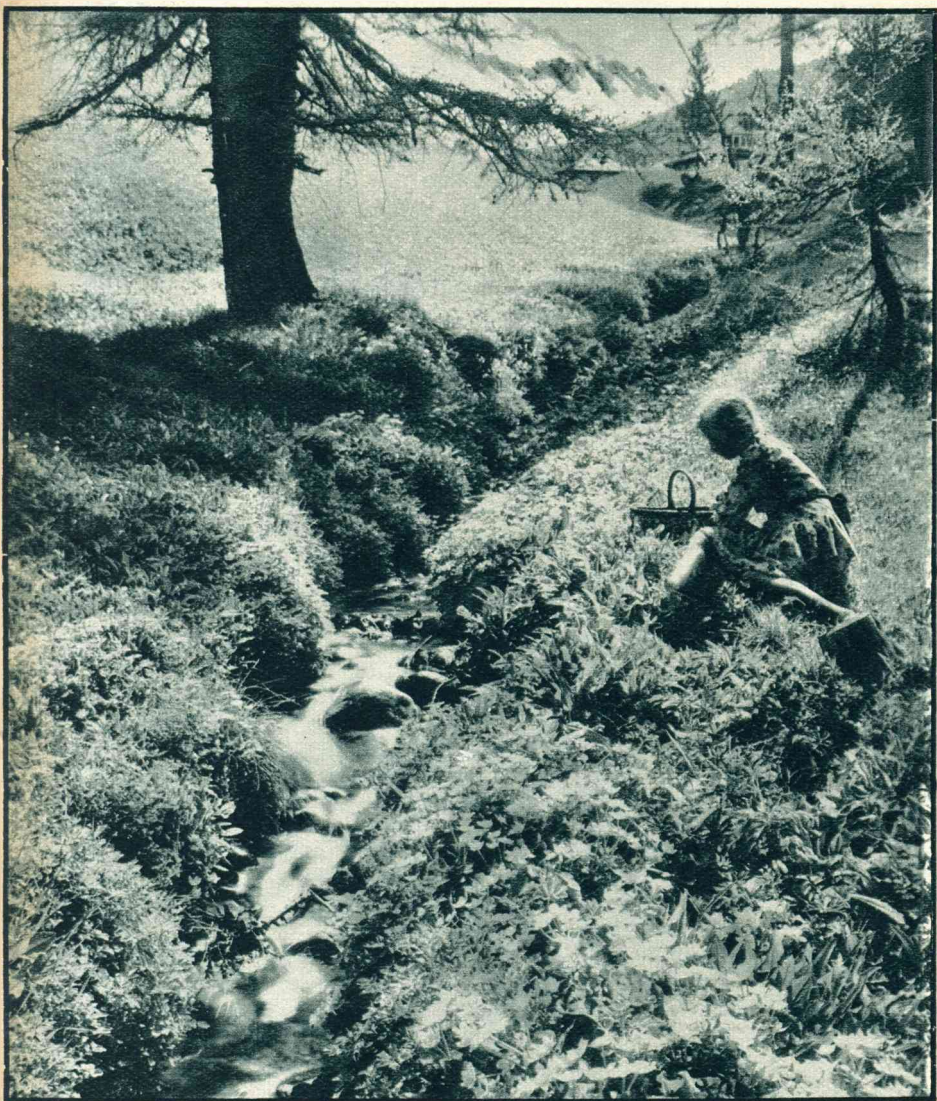

Ook de tol te Overslag zal het volgend jaar worden opgeheven, waarover niemand spijt zal hebben, behalve misschien de invalide tolgaarder, die dan zonder werk geraakt en hopelijk een pensioentje zal ontvangen voor verder levensonderhoud.

NIEUWS

Ebbe in de Zeeuwsche haven, waardoor de schepjes op het droge komen.

Kinder-Paradijs

Edgar Magnussen slenterde langs den Kaiserdam.

Nu en dan bleef hij staan voor een etalage, en het leek, alsof hij die bekeek. Maar zijn oogen zagen niets.

Zijn bewegingen waren machinaal, zuiver werktuiglijk.

Een vol uur liep hij de eindeloze straten door, en in plaats van gedachten was er in zijn hersens een drukking, een doffe, pijnlijke drukking.

Hij kon zich later alleen nog maar herinneren, dat hij op een bank in den Dierentuin had gezeten, maar hij had er geen flauw besef van, hoe lang dat geweest was.

Eindelijk stond hij op, en reed naar hotel Adlon, naar Renée.

Hij liet naar haar kamer bellen, of hij mevrouw kon spreken, maar het antwoord was: of meneer even wou wachten, mevrouw was in conferentie met twee heeren.

Die kwamen een halve minuut later de trap af: een magere, met muzikantenlokken, en een groote dikke, in overdreven verzorgde kleding; dien laatsten meende Magnussen al eens eer gezien te hebben.

„Zoo, Magnussen,” zei de dikke joviaal, terwijl hij op den jongen man toetrad.

Hij scheen buitengewoon in zijn humeur te zijn, hij straalde.

„U zult me misschien niet meer kennen — Tieffenbach is mijn naam, Tieffenbach. Mag ik u even voorstellen? Meneer Porlitz, pianist.”

Magnussen boog even 't hoofd, en wou naar de lift gaan.

„Waar wou u heen?” vroeg de impressario.

„Naar mevrouw Malvy,” zei Magnussen ongeduldig. Waar bemoeide die kerel zich mee?

De impressario fronste het hoofd.

„Als ik u raden mag... gaat u liever niet,” zei hij. „Mevrouw Malvy... eh... ik heb niet graag, dat mevrouw Malvy zich zenuwachtig maakt. Dat is niet goed voor haar kunst.”

Edgar Magnussen staarde hem aan.

„Ik begrijp niet, waar u u mee bemoeit,” zei hij. „U lijkt wel gek!”

De heer Tieffenbach trachtte zich wat langer te maken.

„Goede manieren zijn een heel nuttig ding, meneer Magnussen,” zei hij statig. „U moest op dat punt heusch een beetje uw best doen. Wat mevrouw Malvy betreft — die staat onder mijn directie, sedert een half uur. We hebben voor Zuid-Amerika afgesloten, een heel mooi contract, voor zes maanden, en langer als 't goed gaat — met meneer Porlitz.”

Edgar Magnussen kromp onwillekeurig iets in elkaar, maar hij antwoordde niet.

Het was zoo klaar als de dag: ze had het al gehoord...

„Enfin, ik hoop dat 't u goed gaat, meneer Magnussen. En als u mevrouw Malvy feliciteeren wilt, doet u 't dan schriftelijk, ja? 't Is 't beste, geloof ik, dat ze vóór de reis niet meer zooveel visite ontvangt. Bij een kunstenares komt alles op de zenuwen aan, meneer Magnussen, u begrijpt me wel. Moet u al weg? Nou, adjuus...”

BESLUIT.

Bobby Liechtenstein streek zich de lichtblonde haren van het voorhoofd.

Zijn oogen stonden zoo rond als die van een karper.

„Tommy, beste kerel, ik moet heusch zeggen...”

„Zeg maar niets. Je weet nog niet half, wat schrikken is. Wij zijn geschrokken, toen we hoorden, dat de oude heer al lang dood was, en dat vandaag 't testament geopend zou worden. Ik had zijn geld niet nodig, en Flox ook niet. Maar anderen wel — en ik wou dat tuig in ieder geval de pret niet gunnen, dat ze 't gewonnen hadden. We hadden ons al voor we het wisten zoo hard gerept, als we maar konden. Maar die kalme dorpsmensen lieten zich niet reppen. 't Was me een toestand, hè Flox? 's Middags kwam het gelukkig toch zoover, dat ze ons uit het brandspuithuisje van Wo... Wochowitz, of hoe dat vervloekte nest heet, naar Tschuschkowitz brachten (breek je tong niet) en daar vandaan weer naar Aussig. Maar ze bedankten er voor, naar Berlijn te telegraferen, de hemel mag weten, waarom. Misschien hebben ze ons voor spionnen aangezien. Enfin, ze hebben ons toch eindelijk, met twee dronken bedelaars samen, door de politie over de grens laten brengen. Toen kregen we nog een onverkwikkelijk uurtje op 't eerste Deutsche politie-bureau, en toen kon ik zien, dat ik kleeren kreeg, en naar Niedergrund gaan, om mijn wagen te halen. Een paar uur later waren we hier, en we kwamen precies op 't laatste oogenblik... We zouden een half uur te laat zijn geweest, als één van de huurders zich niet verlaat had; ze moesten wachten op zijn handtekening onder 't contract met dien gauwdief. Meneer Magnussen, de neef, je weet wel, maakte zich met fabelachtige snelheid uit de voeten, toen hij Flox zag.”

„Wat zijn jullie met hem van plan?”

„Niemendal. Hij is niet meer in Deutschland. Hij heeft bergen schulden achtergelaten. Ze denken, dat hij aan de Riviera zit. Hij was misschien een minuut of twintig de kamer uit, toen zijn mooie vriendin opbeide, Renée Malvy. Ik had die goeie menschen ondertusschen uitgelegd, hoe alles in elkaar zat, en ze waren allemaal dol opgewonden. Flox wou met alle geweld zelf naar de telefoon. Ze had nog een klein rekeningetje met die dame te verffenen.”

„Dat begrijp ik.”

„Ja...! Dus ze zei: „'t Spijt ons werkelijk buitengewoon, mevrouw, maar u begrijpt wel, dat we toch maar liever zelf erven.” Toen deed ze haar de hartelijke groeten uit het ziekenhuis in Niedergrund, van de heeren Saczewski en Roett, en tot slot kwamen er nog een paar kleine dingetjes, waar de edele weldoenster van de Mahrenholzstraat wel voor 'n dag of veertien genoeg aan gehad zal hebben. En toen kregen we de groote vergadering bij den notaris...”

„En...?”

„De gevolgen zijn nog niet te overzien. Je zou alleen al een roman kunnen schrijven over de veranderingen, die je krijgt door die erfenis. De teekenaar Bleisenkel is van plan, eenenveertig jaar niet meer te werken. Zooveel tijd heeft hij wel nodig, zegt hij, om het geld uit te geven. Giesecke, die meneer van de posterijen, blijft stilletjes doorwerken; hij zegt, dat hij anders met zijn leegen tijd geen raad weet, en mevrouw Manthey zegt, dat zijn vrouw hem niet den heelen dag thuis wil hebben. Maar zijn derde zoon mag nu dicht worden. Juffrouw Kiessling gaat een kliniek beginnen. Ze is vroeger baker geweest, en nu wil ze wel eens directrice zijn ook. Een dokter heeft ze al.”

„En dan is er nog een huwelijk,” zei Flox.

„Wat zeg je?” riep Tommy. „O ja... de brave Siegfried Blutstein gaat met mevrouw Manthey trouwen. Al koopt ze ieder seizoen veertig nieuwe japonnen, dan brengt zijn huwelijk hem toch nog dertig procent netto winst op, zegt hij.”

„Da's ook een standpunt.”

„Mevrouw Winter koopt een buitentje in Beieren... ik ben niet meer van plan, in parfumerieën en toiletartikelen te gaan reizen...”

„Tommy, rakker die je bent!”

„Niet boksen, Flox! Goed, dan ga ik wel...”

„Tommy, als je nu niet gauw...”

„Vind je dat ook al niet goed? In ieder geval zijn we gisteren op het consulaat getrouwd...”

„Wat!”

Bobby Liechtenstein sprong met beide beenen in de hoogte.

„Zijn jullie... jullie tweeën...”

„'t Is gebeurd, jongeling. Zal ik even voor je bellen om eens glas water?”

„Hartelijk gefeliciteerd,” zei Bobby, met een schaapachtig gezicht. „Ik... ik heb me nooit goed kunnen voorstellen, dat je zou trouwen. Dat is bijna net zoo'n afschuwelijke gedachte, als wanneer ik zelf... dat wil zeggen... nou ja... je weet wel... ik geloof bijna... ik geloof werkelijk bijna, dat ik nog groter ezel ben dan jij...”

„Dat geloof ik ook,” zeiden Flox en Tommy tegelijk.

Maar toen trad Flox op hem toe en reikte hem de hand met een glimlach, die hem in zijn ongunstige meening over zichzelf nog versterkte.

„En wat gaan jullie nu doen?”

„We gaan volgende week naar Hamburg, en dan naar Madeira. Daar kan ik over drie weken mijn vader treffen. Ik heb hem een telegram gestuurd.”

„Ja... ik vind 't werkelijk... ja... Maar waar wonen jullie nu dan? Toch niet meer in de Mah-Mahrenholzstraat?”

„Tot nu toe wel. We hebben hier natuurlijk nog geen domicilie. Maar we gaan volgende week naar Hamburg, zooals ik je gezegd heb...”

Bobby Liechtenstein straalde.

„Kerel, dan heb ik een prrracht-idee! Een kolossaál idee! Weet je wat ik doe? Ik laat...”

„De blauwe logeerkamer in orde maken,” zei Flox zacht. „Daar zijn we juist voor hier!”

EINDE

ZEEUWSCHE FILM

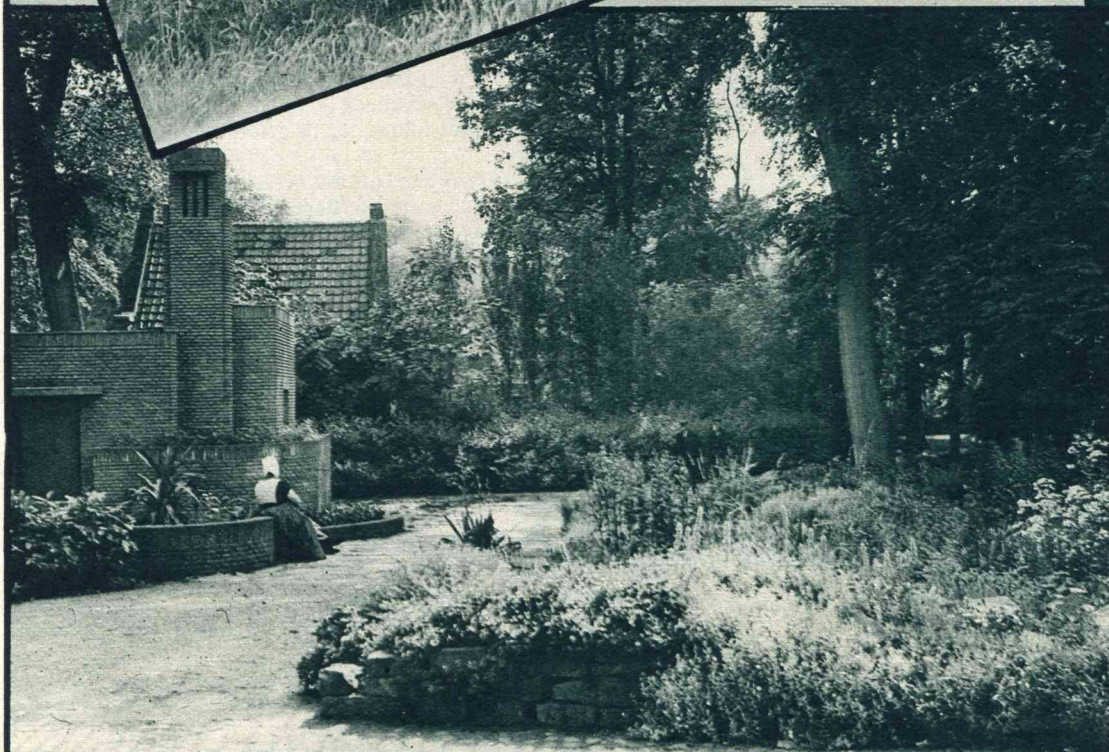
De zomervreugde brak
weer los
Langs wegen, zee, veld,
duin en bosch!

De fiets wordt voor den dag gehaald,
Mooi opgepoetst en goed gezaald.

Een vrije dag, hoera,
hoezee,
Al wie nog zingen kan,
zingt mee!

En zelfs de beesten in
de wei
Loopen er frisch en
vroolijk bij.

De zomerbloemen zijn
er weer
Met al hun bloesems jong
en teer!

Een vroolijk woord, een
blijde lach
Voor dezen welgeslaag-
den dag!